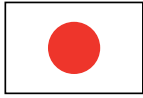

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organization

Japan
Funds-in-Trust

ການສົ່ງເສີມການສຶກສາຮ່ວມໃນການສ້າງຄູ ນະໂຍບາຍ

ປຶ້ມຄູ່ມື ກ່ຽວກັບການສົ່ງເສີມການສຶກສາຮ່ວມໃນການສ້າງຄູນະໂຍບາຍ

2

ການສົ່ງເສີມການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໃນການສ້າງຄູ ນະໂຍບາຍ

2

ປຶ້ມຄູ່ມື ກ່ຽວກັບການສົ່ງເສີມການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ
ໃນໂຮງຮຽນທາງດ້ານ

ໂດຍ: ອຽນ ກັບລານ (Ian Kaplan) ແລະ
ອິງກິດ ລີວິສ (Ingrid Lewis)

Published in 2014 by the United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization
7, place de Fontenoy, 75352 Paris 07 SP, France

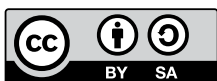
and

UNESCO Bangkok Office

© UNESCO 2014

ISBN 978-92-9223-483-6 (Print version)

ISBN 978-92-9223-484-3 (Electronic version)

This publication is available in Open Access under the Attribution-ShareAlike 3.0 IGO (CC-BY-SA 3.0 IGO) license (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/igo/>). By using the content of this publication, the users accept to be bound by the terms of use of the UNESCO Open Access Repository (<http://www.unesco.org/open-access/terms-use-ccbysa-en>).

The designations employed and the presentation of material throughout this publication do not imply the expression of any opinion whatsoever on the part of UNESCO concerning the legal status of any country, territory, city or area or of its authorities, or concerning the delimitation of its frontiers or boundaries.

The ideas and opinions expressed in this publication are those of the authors; they are not necessarily those of UNESCO and do not commit the Organization.

Open Access is not applicable to non-UNESCO copyright photos.

Copy-editing: Sandy Barron

Design/Layout: Warren Field

TH/APL/14/042-300

ສາລະບານ

ພາກສະເໜີ.....	1
ນະໂຍບາຍ ໝາຍເຖິງຫຍັງ?	1
ເປັນຫຍັງ ນະໂຍບາຍຈຶ່ງເປັນປະເດັນສຳຄັນສຳລັບການໂຄສະນາສິ່ງເສີມ?	2
ເປັນຫຍັງ ວຽກງານໂຄສະນາສິ່ງເສີມ ຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນສຳລັບການສ້າງນະໂຍບາຍ?	2
ສາມາດວິເຄາະນະໂຍບາຍຕ່າງໆ ໄດ້ຄືແນວໃດ?	3
ບັນຫາທ້າທາຍ 1: ຄວາມຮັບຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ	6
ການວິເຄາະສະພາບການ	6
ເປົ້າໝາຍຂອງການໂຄສະນາສິ່ງເສີມ.....	9
ບັນຫາທ້າທາຍ 2: ການປະສານງານ ແລະ ການຮ່ວມມື.....	14
ການວິເຄາະສະພາບການ	14
ເປົ້າໝາຍຂອງການໂຄສະນາສິ່ງເສີມ.....	16
ບັນຫາທ້າທາຍ 3: ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ	19
ການວິເຄາະສະພາບການ	19
ເປົ້າໝາຍຂອງການໂຄສະນາສິ່ງເສີມ.....	20
ບັນຫາທ້າທາຍ 4: ນະໂຍບາຍເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ	28
ການວິເຄາະສະພາບການ	28
ເປົ້າໝາຍຂອງການໂຄສະນາສິ່ງເສີມ.....	30
ຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າວຽກງານໂຄສະນາສິ່ງເສີມນັ້ນມີຜົນກະທົບດ້ານບວກ	31
ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ	32

ພາກສະເໜີ

ປຶ້ມຄູ່ມືເພື່ອການສົ່ງເສີມສະບັບນີ້ ເຊິ່ງມີຫົວຂໍ້ ກ່ຽວກັບ 'ນະໂຍບາຍ' ເປັນສະບັບທີ 2 ຂອງຊຸດປຶ້ມຄູ່ມື 5 ເຫຼັ້ມທີ່ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອ 'ສົ່ງເສີມການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໃນການສ້າງຄູ'. ປຶ້ມຄູ່ມືດັ່ງກ່າວ ນີ້ແມ່ນສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ເລີຍ ຫຼື ຈະໃຊ້ປະກອບກັບປຶ້ມຄູ່ມືອີກ 4 ເຫຼັ້ມທີ່ຍັງເຫຼືອ ຄື: ເຫຼັ້ມທີ 1 ໄດ້ສະເໜີກ່ຽວກັບ 'ພາກສະເໜີ', ເຫຼັ້ມທີ 2 ໄດ້ ເນັ້ນໜັກໃສ່ 'ຫຼັກສູດ', ເຫຼັ້ມທີ 3 ໄດ້ອະທິບາຍກ່ຽວກັບ 'ວັດຖຸອຸປະກອນ' ແລະ ເຫຼັ້ມທີ 4 ແມ່ນໄດ້ຍົກໃຫ້ເຫັນ 'ວິທີສົດສອນ'.

ນອກນັ້ນ ປຶ້ມຄູ່ມືນີ້ ແມ່ນໄດ້ເນັ້ນໜັກໃສ່ສິ່ງທ້າທາຍ ແລະ ອຸປະສັກຕ່າງໆໃນນະໂຍບາຍ ການສ້າງຄູ. ນອກຈາກນີ້ຍັງໄດ້ສະເໜີຍຸດທະສາດ ແລະ ວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆ ໃຫ້ແກ່ ສະຖາບັນສ້າງຄູ, ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ແລະ ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທາງດ້ານການສຶກສາ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນ ແລະ ສົ່ງເສີມການປັບປຸງ, ການພັດທະນາ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ.

ນະໂຍບາຍ ໝາຍເຖິງຫຍັງ?

ຄຳສັບ 'ນະໂຍບາຍ' ໂດຍລວມແລ້ວແມ່ນໝາຍເຖິງລະບຽບການ, ກົດໝາຍ ແລະ ຫຼັກການຕ່າງໆ ທີ່ຊີ້ນຳການປະຕິບັດຂອງບຸກຄົນ, ກຸ່ມຄົນ ແລະ ສະຖາບັນຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວກັບ ບັນຫາຕ່າງໆເຊັ່ນວ່າ ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ ແລະ ນະໂຍບາຍສາກົນຈະກຳນົດຫຼັກການ ແລະ ພັນທະລວມເຊິ່ງໃຫ້ທິດທາງກ່ຽວກັບລະບຽບການ ແລະ ການດຳເນີນການສະເພາະດ້ານໃດໜຶ່ງ. ການນຳເອົານະໂຍບາຍລົງສູ່ພາກປະຕິບັດ (ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ ກໍຄືຂະບວນການຂອງການນຳເອົາຄາດໝາຍທີ່ຕ້ອງການຈາກນະໂຍບາຍໃດໜຶ່ງໃຫ້ກາຍເປັນຄວາມ ຈິງ) ແມ່ນໝາຍເຖິງ 'ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ' ໃນປຶ້ມຄູ່ມືສະບັບນີ້.

ການຄົ້ນຄິດກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍໃດໜຶ່ງແມ່ນບໍ່ພຽງແຕ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເນື້ອໃນທີ່ອະທິບາຍເຖິງລະ ບຽບການ, ກົດໝາຍ ແລະ ຫຼັກການເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບການສົນທະນາ, ການເຈລະຈາ ແລະ ການພົວພັນກັນຂອງກຸ່ມຄົນເຊິ່ງໃນນັ້ນໄດ້ມີການກັນຕອງຄວາມໝາຍຂອງແນວຄວາມຄິດ ແລະ ແນວທາງທີ່ປະກອບເປັນນະໂຍບາຍນັ້ນ. ນະໂຍບາຍໃດໜຶ່ງບໍ່ຄວນພິຈາລະນາໃນລັກສະນະຄົງທີ່, ແຂງກະດາງ ຫຼື ຕາຍຕົວ, ແຕ່ຄວນເຂົ້າໃຈວ່າມັນເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຂະບວນການທີ່ບໍ່ຢຸດນິ້ງ.

ເຖິງແມ່ນວ່າ ປຶ້ມຄູ່ມືນີ້ໄດ້ເນັ້ນໜັກໃສ່ປະເດັນນະໂຍບາຍການສຶກສາໂດຍສະເພາະແມ່ນ ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ, ແຕ່ວ່າຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຄຳນຶງສະເໝີວ່າສະເໜີວ່ານະໂຍບາຍການສຶກສາ ບໍ່ແມ່ນ ຂຶ້ງເຂດການປະຕິບັດງານທີ່ໂດດດ່ຽວ, ແຕ່ຍັງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຂະບວນການເຄື່ອນໄຫວໃນການ ສ້າງນະໂຍບາຍດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ດ້ານສັງຄົມ¹ ທີ່ກວມລວມກວ່າ. ການພັດທະນາການສຶກສາ ຮຽນຮ່ວມແມ່ນຕິດພັນຢ່າງສະໜິດແໜ້ນກັບການພັດທະນາສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດແບບມີສ່ວນຮ່ວມ. ທັງໝົດນັ້ນ ໄດ້ຮວມເຂົ້າກັນເປັນພື້ນຖານອັນສຳຄັນຂອງສັງຄົມທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມ.

¹ ອີງຕາມເອກະສານຂອງ Lall, M. ປີ 2007. ການທົບທວນ ແນວຄວາມຄິດ ຈາກການສຶກສານະໂຍບາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອການວິເຄາະ ການສຶກສາ ເພື່ອບຸກຄົນ ໃນປະເທດທີ່ກຳລັງພັດທະນາ. ສາງເສັ້ນທາງ ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າເຖິງ - ບົດຄົ້ນຄວາ ເລກທີ 11. ລອນດອນ, ສະຖາບັນການສຶກສາ.

ເປັນຫຍັງ ນະໂຍບາຍຈຶ່ງເປັນປະເດັນສໍາຄັນສໍາລັບການໂຄສະນາສົ່ງເສີມ?

ການສ້າງ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນພັນທະຂອງບັນດາກະຊວງຕ່າງໆ ຂອງລັດຖະບານເທົ່ານັ້ນ. ນະໂຍບາຍທີ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມສາມາດສ້າງຂຶ້ນມາໄດ້ໃນຂັ້ນຂົງເຂດພາກພື້ນ, ຂັ້ນປະເທດ, ຂັ້ນເຂດ, ຂັ້ນແຂວງ ແລະ ຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ ເຊິ່ງຮວມທັງຂັ້ນຂອງສະຖາບັນສ້າງຄູ ແລະ ຂັ້ນໂຮງຮຽນ. ຍ້ອນວ່າ ນະໂຍບາຍ, ດ້ານການສຶກສາ, ນະໂຍບາຍດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນັ້ນມີຜົນກະທົບໂດຍກົງກັບການປະຕິບັດຂອງພາກສ່ວນຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາ ແລະ ກະທົບຕໍ່ກັບຊີວິດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ, ສະນັ້ນ, ຜົນສໍາເລັດຂອງຄວາມພະຍາຍາມໃນການໂຄສະນາສົ່ງເສີມການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ຈຶ່ງຂຶ້ນກັບບັນດານະໂຍບາຍທີ່ຈະແຈ້ງ ແລະ ມີຄວາມໝາຍສໍາຄັນ ເພື່ອຊີ້ນຳ, ສະໜັບສະໜູນ ແລະ ປົກປ້ອງວຽກງານນັ້ນ.

ບັນຫາກ່ຽວກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນຈຸດນີ້ ແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍ ຍ້ອນວ່າ ພະນັກງານວິຊາຊີບໝົດທຸກຄົນຕ້ອງຮັບຮູ້ ແລະ ຍອມຮັບເອົາຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໃນທຸກຂັ້ນ. ນະໂຍບາຍຕ່າງໆ ມີໜ້າທີ່ອັນຈະແຈ້ງໃນການສົ່ງເສີມຄວາມຮັບຮູ້ນັ້ນ ແລະ ຕ້ອງມີນະໂຍບາຍຕໍ່ພະນັກງານຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕົວຈິງ; ບັນດາພະນັກງານວິຊາຊີບໃຫ້ປະຕິບັດຄວາມຮັບຜິດຊອບເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

ເປັນຫຍັງ ວຽກງານໂຄສະນາສົ່ງເສີມ ຈຶ່ງມີຄວາມສໍາຄັນສໍາລັບການສ້າງນະໂຍບາຍ?

ເຖິງແມ່ນວ່າໃນທາງທິດສະດີແລ້ວການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ອາດເບິ່ງຄືວ່າກົງໄປກົງມາ ແລະ ງ່າຍດາຍໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ແຕ່ວ່າໃນຕົວຈິງແລ້ວຄວາມມຸ່ງໝັ້ນໃນການເຮັດໃຫ້ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມມີຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ໃນສະຖາບັນສ້າງຄູແມ່ນຍັງເປັນບັນຫາທ້າທາຍ. ນັ້ນກໍເປັນຍ້ອນວ່າຜົນກະທົບຂອງການພັດທະນາ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍໃດໜຶ່ງ ແມ່ນຂຶ້ນກັບຂອບເຂດ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງການພົວພັນກັນລະຫວ່າງ ບັນດາພາກສ່ວນຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາ. ສໍາລັບນະໂຍບາຍໃດໜຶ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ເພື່ອສ້າງ ໃຫ້ເກີດຜົນໄດ້ຮັບຕາມທີ່ຕ້ອງການນັ້ນມັນມີຄວາມຈໍາເປັນສໍາລັບການຮ່ວມມືທີ່ມີຄວາມໝາຍ ຄວາມສໍາຄັນ ແລະ ມີຄວາມຍືນຍົງລະຫວ່າງບັນດາຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍ ແລະ ພາກສ່ວນສໍາຄັນອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເຊັ່ນວ່າ: ຄູໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ, ຄູ, ນັກຮຽນຄູ, ນັກຮຽນ, ຜູ້ປົກຄອງ/ຄອບຄົວ, ຜູ້ນໍາຊຸມຊົນ ແລະ ຜູ້ນໍາສາສະໜາ². ສະນັ້ນ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນະໂຍບາຍການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໄດ້ຖືກນໍາໃຊ້ໃນພາກ ປະຕິບັດຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ເກີດຜົນໄດ້ຮັບທີ່ມີຄວາມສໍາຄັນສໍາລັບນັກຮຽນ ແລະ ການຮໍາຮຽນ, ນະໂຍບາຍເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງຈະແຈ້ງ, ລະອຽດ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຄວາມເປັນຈິງຂອງພາກສ່ວນ ຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເຊິ່ງນະໂຍບາຍເຫຼົ່ານັ້ນ ແມ່ນມີຜົນຕໍ່ກັບພວກເຂົາເຈົ້າ.

² ອົງການອຸຍແນັດສະໂກ. ປີ 2009. ຄໍາແນະນໍາກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍຂອງການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ. ປາລີ, ອົງການອຸຍແນັດສະໂກ, ໜ້າທີ 14.

ບັນດາຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍໃນທຸກຂັ້ນຕ້ອງການຄຳແນະນຳ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນໃນການສ້າງ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍການສຶກສາທີ່ນຳໄປສູ່ຜົນໄດ້ຮັບທີ່ຕ້ອງການເຊິ່ງໃນກໍລະນີນີ້ ການສຶກສາແມ່ນມີການຮຽນຮ່ວມຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ການໂຄສະນາສິ່ງເສີມ ແມ່ນເປັນເຄື່ອງມືອັນສຳຄັນ ຂອງການໃຫ້ຄຳແນະນຳ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນນີ້. ມັນສ້າງໂອກາດສຳລັບພາກສ່ວນຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາໃຫ້ອອກສຽງໃນການສ້າງນະໂຍບາຍຕ່າງໆທີ່ກະທົບຕໍ່ກັບພວກເຂົາເຈົ້າ. ໂດຍການດຳເນີນເຊັ່ນນີ້ຈຶ່ງສາມາດອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການສ້າງນະໂຍບາຍທີ່ມີປະສິດທິພາບ ທີ່ສາມາດປະຕິບັດໄດ້.

ສາມາດວິເຄາະນະໂຍບາຍຕ່າງໆ ໄດ້ຄືແນວໃດ?

ການວິເຄາະນະໂຍບາຍ ບໍ່ແມ່ນຂົງເຂດວຽກທີ່ສະຫງວນໄວ້ໃຫ້ພຽງແຕ່ບັນດາຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍ ແລະ ບັນດານັກຄົ້ນຄວ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເປັນບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ບັນດາພາກສ່ວນຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ກັບການສຶກສາຄວນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ. ມີຄວາມສຳຄັນທີ່ວ່າພະນັກງານໃນກະຊວງຕ່າງໆຂອງລັດຖະບານ, ຄູ່ໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ ແລະ ນັກຮຽນຄູ, ຄູ ແລະ ສະມາຊິກຄົນອື່ນໆຂອງຊຸມຊົນໂຮງຮຽນນັ້ນຕ້ອງເບິ່ງ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍທີ່ມີຢູ່ແລ້ວນັ້ນ ເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນວຽກງານສິ່ງເສີມ.

ບາດກ້າວທຳອິດຂອງການວິເຄາະນະໂຍບາຍ ແມ່ນການປະເມີນວ່າ ມີນະໂຍບາຍຫຍັງແດ່ໃນ ສະພາບແວດລ້ອມສະເພາະດ້ານຂອງທ່ານ. ສິ່ງນີ້ ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ໂດຍນຳໃຊ້ເຄື່ອງມືສຳຫຼວດ ຫຼື ເຄື່ອງມືທີ່ຄ້າຍຄືກັນ.

ການສຳຫຼວດນະໂຍບາຍ

ການສຳຫຼວດໃດໜຶ່ງສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ ເພື່ອປະເມີນນະໂຍບາຍຫຼາຍປະເພດທີ່ອົງກອນຕ່າງໆ ອາດມີ. ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວ, ການສຳຫຼວດໃດໜຶ່ງສາມາດນຳໃຊ້ໃນແຕ່ລະໄລຍະ ເພື່ອເບິ່ງວ່ານະໂຍບາຍຕ່າງໆໄດ້ມີການປ່ຽນແປງຫຼືບໍ່ ຢູ່ໃນລະດັບອົງກອນ ຫຼື ໃນລະດັບຂອງປະຊາກອນເອງ. ບັນດາຕົວ ຊີ້ບອກຂອງນະໂຍບາຍທີ່ໄດ້ປັບປຸງດີຂຶ້ນນັ້ນ ສາມາດກວມເອົາຈຳນວນອົງກອນທີ່ໄດ້ຮັບ ຮອງເອົານະໂຍບາຍຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບບັນຫາສະເພາະໃດໜຶ່ງຫຼື ນະໂຍບາຍທີ່ສອດຄ່ອງກັບອົງປະກອບ ຕ່າງໆຂອງນະໂຍບາຍທີ່ມີປະສິດທິພາບດີທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ໂດຍອີງຕາມບົດຄົ້ນຄວ້າທົບທວນ ໃດໜຶ່ງ.

ລາຍການສຳຫຼວດ ຄວນພິຈາລະນາ ກ່ຽວກັບ:

- 1 ອົງກອນໃດໜຶ່ງໄດ້ຮັບຮອງເອົານະໂຍບາຍກ່ຽວກັບປະເດັນສະເພາະໃດໜຶ່ງຢ່າງເປັນທາງ ການ ຫຼື ບໍ່;
- 2 ອົງປະກອບຂອງນະໂຍບາຍນັ້ນ;
- 3 ນະໂຍບາຍນີ້ໄດ້ຮັບການເອົາໃຈໃສ່ຄືແນວໃດ ແລະ ບັງຄັບໃຊ້ຄືແນວໃດ;
- 4 ປະສິດທິຜົນຂອງນະໂຍບາຍທີ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນໄດ້;
- 5 ຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຕໍ່ກັບນະໂຍບາຍນີ້(ໂດຍ Reisman³, ພ້ອມດ້ວຍຄະນະ, ປີ 2007 ໜ້າທີ 28)

³ Reisman, J., Gienapp, A . and Stachowiak. ຄູ່ມືກ່ຽວກັບເຄື່ອງມືເກັບກຳຂໍ້ມູນ: ໄປຄຽງຄູ່ກັບ “ຄູ່ມືການວັດການໂຄສະນາ ແລະ ນະໂຍບາຍ” ອົງການບໍລິການ ການວິໄຈ

ໃນຂະບວນການຂອງການວິເຄາະນັ້ນ, ມີຄວາມຈຳເປັນຫຼາຍທີ່ຈະຕ້ອງສຶກສາດ້ານຕ່າງໆຂອງ ນະໂຍບາຍທີ່ກຳລັງພິຈາລະນາຢູ່ນັ້ນ. ຕາຕະລາງ 1 ປະກອບມີຂອບວຽກແນະນຳ⁴ ຂອງດ້ານຕ່າງໆ ເພື່ອສຶກສາ, ພ້ອມທັງມີຄຳຖາມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເພື່ອໃຫ້ພິຈາລະນາໃນຂະບວນການຂອງການວິເຄາະນະໂຍບາຍ ສຳລັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ. ໂດຍສະເພາະແລ້ວແມ່ນມີກົນໄກທີ່ກ່າວໄປສູ່ການວິເຄາະນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ, ແຕ່ວ່າສາມາດຮັບຮອງເອົາເພື່ອເບິ່ງນະໂຍບາຍໃນຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນເຊັ່ນກັນເຊິ່ງຮວມທັງບັນດານະໂຍບາຍ ທີ່ມີຢູ່ພາຍໃນສະຖາບັນສ້າງຄູແຫ່ງຕ່າງໆ.

ຕາຕະລາງ 1

<p>ກ) ນິຍາມຂອງການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ນະໂຍບາຍຂອງທ່ານ ນຳສະເໜີຄຳອະທິບາຍ ທີ່ຈະແຈ້ງ ກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ຫຼື ບໍ່? • ນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວໄດ້ແກ້ໄຂຄວາມສັບສົນລະຫວ່າງ ການສຶກສາ 'ພິເສດ/ມີຄວາມຕ້ອງການພິເສດ' ແລະ ການສຶກສາ 'ຮຽນຮ່ວມ' ຫຼືບໍ່?
<p>ຂ) ການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບ</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ນະໂຍບາຍຂອງທ່ານ ແມ່ນອີງຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ ໜັກແໜ້ນຫຼືບໍ່ ກ່ຽວກັບສາຍພົວພັນເຊິ່ງກັນແລະກັນ ລະຫວ່າງການປັບປຸງການເຂົ້າເຖິງການຮຽນຮູ້ສຳລັບ ພຶດທຸກຄົນ ແລະ ການປັບປຸງດ້ານຄຸນນະພາບຂອງ ການສຶກສາ? • ນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວໄດ້ຮັບຮູ້ຢູ່ວ່າ ການປັບປຸງການ ເຂົ້າເຖິງການສຶກສານັ້ນ ຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບການ ປັບປຸງດ້ານຄຸນນະພາບຖາທາງການຮັກສາ ອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວຂອງການເຂົ້າຮຽນ ແລະ ຕ້ອງການ ການຫຼຸດຜອນອັດຕາປະລະການຮຽນ? • ນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວໄດ້ຮັບຮູ້ຢູ່ວ່າການສຶກສາທີ່ມີ ຄຸນນະພາບນັ້ນແມ່ນກ່ຽວກັບການຮຽນທີ່ເປີດກວາງ, ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນເທົ່ານັ້ນ?
<p>ຄ) ວິທີການຮອບດ້ານ</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ນະໂຍບາຍຂອງທ່ານໄດ້ເບິ່ງວ່າ ການສຶກສາຮຽນ ຮ່ວມເປັນເສັ້ນທາງຂອງການປ່ຽນແປງລະບົບການ ສຶກສາທັງໝົດແລ້ວ ຫຼືບໍ່? ເພື່ອວ່າ ນັກຮຽນທຸກຄົນ ຈະໄດ້ເຂົ້າຮຽນໃນການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບດີ ກວ່າເກົ່າ? • ນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້ມີວິໄສທັດ ທີ່ເປັນລະບົບ ປະສົມກົມກຽວກັນ ຫຼືບໍ່ ເຊິ່ງໃນນັ້ນ ການສຶກສາສາມັນ, ການສຶກສານອກລະບົບ ແລະ ການສຶກສາຫຼັກແມ່ນ ສາມາດເຂົ້າຮວມກັນໄດ້?

⁴ ຄູ້ດລອກມາຈາກ ຈົດໝາຍຂ່າວຂອງ EENET ສະບັບເລກທີ 12. ເດືອນສິງຫາ, ປີ 2008. 'ນະໂຍບາຍ ແລະ ແຜນການສຶກສາແຫ່ງຊາດ ມີສ່ວນຮ່ວມຄືແນວໃດ?EENET

<p>ງ) ການຈັດສັນແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນ</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ນະໂຍບາຍຂອງທ່ານໄດ້ສົ່ງເສີມ ທຸກຂົງເຂດຂອງການສຶກສາໃຫ້ມີງົບປະມານ ຫຼືບໍ່? ເພື່ອສົ່ງເສີມການຮຽນຮ່ວມຫຼາຍກວ່າທີ່ຈະປັດປະເດັ່ນຂອງການຮຽນຮ່ວມ ແລະ ການແຍກການຮຽນໃຫ້ມີງົບປະມານແຍກຕ່າງຫາກ?
<p>ຈ) ແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ນະໂຍບາຍຂອງທ່ານໄດ້ພະຍາຍາມຮັບຮູ້, ຫຼໍ່ລ້ຽງ ແລະ ພັດທະນາແນວຄວາມຄິດແລະການປະຕິບັດທີ່ມີຢູ່ແລ້ວໃນທ້ອງຖິ່ນຫຼືບໍ່? ຫຼືພຽງແຕ່ເປັນການສັນນິຖານເອົາວ່າ ການປະຕິບັດແບບມີສ່ວນຮ່ວມທັງໝົດຕ້ອງເລີ່ມຈາກສູນ, ຫຼື ວິທີການຮຽນຮ່ວມທັງໝົດໄດ້ນຳເຂົ້າມາຈາກບ່ອນອື່ນ? • ນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້ສະໜັບສະໜູນການພັດທະນາແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວໃນຂັ້ນປະເທດ, ຂັ້ນພາກ ແລະ ຂັ້ນຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນຫຼືບໍ່?
<p>ສ) ການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ນະໂຍບາຍຂອງທ່ານໄດ້ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ຫຼືບໍ່ ກ່ຽວກັບການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາ ແລະ ຄວາມຄືບໜ້າໃນການສຶກສາຂອງເດັກ ແລະ ໄວໜຸ່ມສາວ? • ໂດຍລວມແລ້ວ ນະໂຍບາຍຂອງທ່ານ ກວມເອົາຂອບວຽກໃດໜຶ່ງ ຫຼືບໍ່ ສຳລັບການຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນການມີສ່ວນຮ່ວມໃນລະບົບການສຶກສາຂອງທ່ານ?
<p>ຊ) ການເກັບກຳຂໍ້ມູນ ແບບມີສ່ວນຮ່ວມ</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ນະໂຍບາຍຂອງທ່ານໄດ້ເສີມສ້າງ ແລະ ສະໜັບສະໜູນ ການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າທີ່ດຳເນີນການຜ່ານຂະບວນການ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງເດັກແລະຜູ້ໃຫຍ່ໃນທົ່ວຊຸມຊົນຢ່າງໜັກແໜ້ນ ຫຼືບໍ່?
<p>ຍ) ການສ້າງຄູ</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ນະໂຍບາຍຂອງທ່ານໄດ້ຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການປະຕິຮູບຢ່າງແທ້ຈິງ ຫຼືບໍ່ ໃນການສ້າງຄູກອນປະຈຳການ ແລະ ໃນການບຳລຸງຄູໃນເວລາປະຈຳການຕາມທິດສະດີ ແລະ ຕາມການປະຕິບັດຂອງການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ? • ນະໂຍບາຍນີ້ໄດ້ນຳສະເໜີການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໃຫ້ເປັນວິທີທາງມາດຕະຖານຂອງການເຮັດວຽກງານກັບຄູທຸກຄົນ ຫຼືບໍ່? • ນອກຈາກນັ້ນ ນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວໄດ້ຊ່ວຍແກ້ໄຂປະເດັ່ນທີ່ລະອຽດອອນຫຼືບໍ່ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບວິທີການສຶກສອນທີ່ບໍ່ໜັກສະໄໝ ຂອງບັນດາສະຖາບັນສ້າງຄູແລ້ວ ຫຼືບໍ່ເຊິ່ງໄດ້ສ້າງຕັ້ງມາເປັນຢ່າງດີ ແລະ ມີປະສິບການໜ້ອຍ ໃນດ້ານການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ?

<p>ດ) ການພັດທະນາຫຼັກສູດທີ່ຍືດຍຸ່ນ</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ນະໂຍບາຍຂອງທ່ານໄດ້ສົ່ງເສີມການປະຕິຮູບຫຼັກສູດ ຫຼືບໍ່ ໂດຍອີງຕາມບັນດາປັດໄຈນຳເຂົ້າຈາກພາກສ່ວນ ຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ? • ນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ສະໜັບສະໜູນຄວາມຍືດຍຸ່ນ ຂອງທ່ານຖິ່ນແລວ ຫຼືບໍ່ ໃນການພັດທະນາຫຼັກສູດ?
<p>ຕ) ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ເປັນບັນຫາຂອງ ສິດທິ</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ນະໂຍບາຍຂອງທ່ານໄດ້ ສົ່ງເສີມການສຶກສາ ຮຽນຮ່ວມໃນຖານະເປັນບັນຫາສິດທິມະນຸດ ຫຼືບໍ່ ແລະ ນຳໃຊ້ສິດທິມະນຸດເປັນເຫດຜົນສຳລັບ ນະໂຍບາຍຮຽນຮ່ວມ ຫຼືບໍ່?

ໃນພາກຕ່າງໆຂອງປຶ້ມຄູ່ມືທີ່ຈະສະເໜີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້, ພວກເຮົາຈະເບິ່ງ ກ່ຽວກັບບັນຫາທ້າທາຍ ສະເພາະເຈາະຈົງຂອງນະໂຍບາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໃນສະພາບການຂອງການ ສ້າງຄູກອນປະຈຳການ, ພ້ອມທັງເບິ່ງຍຸດທະສາດ ແລະ ທາງອອກ ເພື່ອສົ່ງເສີມສິ່ງທີ່ອາດເປັນໄປ ໄດ້. ເນື່ອງຈາກວ່າ ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາ ກ່ຽວກັບບັນຫາທ້າທາຍຂອງນະໂຍບາຍ ແລະ ຍຸດທະສາດ ຂອງການສົ່ງເສີມເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາທ້າທາຍນັ້ນ, ສະນັ້ນ ຈຸດໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ຄວນຈົດຈຳໄວ້ນັ້ນ ກໍຄື ບັນດານະໂຍບາຍຕ່າງໆແມ່ນບໍ່ເປັນກາງ. ໂດຍລວມແລ້ວແມ່ນປະກອບມາຈາກທັດສະນະທາງ ດ້ານວັດທະນະທຳ, ສັງຄົມ ແລະການເມືອງຂອງຜູ້ທີ່ສ້າງນະໂຍບາຍຂຶ້ນມານັ້ນ. ພວກເຮົາກໍເຊັ່ນດຽວ ກັນຄວນຈະນຳເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຮົາໃນທາງດ້ານວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ ແລະ ການເມືອງ ເຂົ້າໃນຂະບວນການວິເຄາະນະໂຍບາຍ. ສະນັ້ນ, ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາພະຍາຍາມສຶກສາ ແລະ ວິເຄາະ ບັນຫາທ້າທາຍຂອງນະໂຍບາຍນັ້ນ, ມັນຈຳເປັນຕ້ອງຮັບຮູ້ ແລະ ພິຈາລະນາເຖິງທັດສະນະຕ່າງໆ ທີ່ປະກອບເປັນນະໂຍບາຍນັ້ນ, ລວມທັງທັດສະນະຂອງພວກເຮົາເອງທີ່ປະກອບເຂົ້າໃນການວິເຄາະນັ້ນ.

ບັນຫາທ້າທາຍ 1

ຄວາມຮັບຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ການວິເຄາະສະພາບການ

ການຂາດຄວາມຮັບຮູ້ຕໍ່ກັບນະໂຍບາຍທີ່ມີຢູ່ແລ້ວຂອງພາກສ່ວນຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບ ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ

ໃນບາງລະບົບຂອງການສຶກສາແຫ່ງຊາດ, ສະຖາບັນສ້າງຄູ ຫຼື ໂຮງຮຽນອາດບໍ່ມີນະໂຍບາຍ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໂດຍແທ້ຈິງ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບັນຫາທ້າທາຍຫຼັກໃນຈຸດນີ້ ອາດບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບຄວາມບໍ່ມີນະໂຍບາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນຕົວຈິງ ແຕ່ຍ້ອນວ່າ ມີບາງນະໂຍບາຍ

ແລະ ຄຳແນະນຳນະໂຍບາຍກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມຢູ່ໃນລະດັບຕ່າງໆ ກໍຄືລະດັບສາກົນ, ລະດັບພາກພື້ນ, ລະດັບປະເທດ, ລະດັບແຂວງ ແລະລະດັບທ້ອງຖິ່ນ. ແຕ່ວ່າ ບັນຫາທາທາຍອາດກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຮັບຮູ້ທີ່ບໍ່ພຽງພໍຕໍ່ກັບນະໂຍບາຍທີ່ມີຢູ່ແລ້ວຂອງພາກສ່ວນຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ.

ການຂາດຂອບນະໂຍບາຍລະອຽດ ທີ່ສະໜັບສະໜູນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ

ເຖິງແມ່ນວ່າ ອາດມີບາງນະໂຍບາຍທີ່ສາມາດແກ້ໄຂດ້ານຕ່າງໆຂອງການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ແລ້ວກໍຕາມ, ສ່ວນຫຼາຍມັກຈະຖືກເບິ່ງເຫັນວ່າຢູ່ແຍກກັນ ແລະ ອາດບໍ່ຕໍ່ເນື່ອງກັບນະໂຍບາຍອື່ນໆ. ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງບໍ່ເຊື່ອມຕໍ່ກັນພາຍໃຕ້ຂອບວຽກຂອງການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ. ການຂາດຂອບນະໂຍບາຍການສຶກສາຮຽນຮ່ວມທີ່ກວມລວມນັ້ນຂັດຂວາງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫຍຸ້ງຍາກສຳລັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມທີ່ຈະໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂຢ່າງເກາະກາຍກັນຢ່າງລະອຽດ.

ບັນຫາດ້ານນະໂຍບາຍ ທີ່ປະຊາຊົນຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈ ຫຼື ບໍ່ສະໜັບສະໜູນເທົ່າທີ່ຄວນ

ໃນບາງເທື່ອ, ບັນດາພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາ ເຊັ່ນວ່າ ຄູ່ໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ, ຄູ, ແລະ ຜູ້ປົກຄອງ/ຄອບຄົວຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈ ຫຼື ຍັງບໍ່ທັນສະໜັບສະໜູນເທົ່າທີ່ຄວນກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍຕ່າງໆທີ່ພິຈາລະນາ ກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ. ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນຂອງພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງທີ່ມີບໍ່ພຽງພໍນັ້ນ ແມ່ນມາຈາກຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການສ້າງ, ທົບທວນ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈ ກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍເຫຼົ່ານັ້ນເຊິ່ງການບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການດັ່ງກ່າວຈະສົ່ງຜົນໃຫ້ບໍ່ພຽງແຕ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ບໍ່ດີກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍນັ້ນແຕ່ຍັງສົ່ງຜົນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າຮ່ວມຂະບວນການໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວໜ້ອຍລົງອີກດ້ວຍ. ຈາກສະພາບການດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ສ້າງຄວາມສ່ຽງທີ່ວ່າ ນະໂຍບາຍຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດທີ່ດີ ຫຼື ວ່າຈະຖືກຕໍ່ຕ້ານຢ່າງຈິງຈັງ.

ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງ ບັນດາແນວຄວາມຄິດ ກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນນະໂຍບາຍຂອງສາກົນ, ແຫ່ງຊາດ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ.

ເຖິງແມ່ນວ່າ ບັນດານະໂຍບາຍລະດັບສາກົນພາກພື້ນ, ແຫ່ງຊາດ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ ຈະພິຈາລະນາເຖິງດ້ານຕ່າງໆ ຂອງການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ, ແຕ່ວ່າ ແນວຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມມັກຈະບໍ່ສອດຄ່ອງກັນ; ເຊິ່ງອາດຈະຂັດແຍ່ງກັນໃນບາງກໍລະນີ. ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວ ມີຍາມທີ່ຈະແຈ້ງແລະລະອຽດຂອງແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມທີ່ສອດຄ່ອງກັບມາດຕະຖານສາກົນນັ້ນມັກຈະບໍ່ມີຢູ່ໃນບັນດານະໂຍບາຍຂັ້ນປະເທດ, ແຂວງ/ເມືອງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ. ສະພາບການເຊັ່ນນີ້ ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສຳລັບລະບົບການສຶກສາໂດຍລວມ ແລະ ສຳລັບບັນດາສະຖາບັນສ້າງຄູໂດຍສະເພາະໃນການສ້າງຍຸດທະສາດທີ່ຈະແຈ້ງ ແລະ ລະອຽດເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ.

ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງ ກົດໝາຍ ແລະ ນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ ກັບນະໂຍບາຍການສ້າງຄູ ແລະ ພາກປະຕິບັດ

ບັນດານະໂຍບາຍ ແລະ ວິທີການປະຕິບັດໃນຂັ້ນສະຖາບັນສ້າງຄູມັກຈະບໍ່ສອດຄ່ອງກັບ ກົດໝາຍ ແລະ ນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ, ທັງໃນດ້ານການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການສິດສອນຢູ່ໃນສະຖາບັນທີ່ ພວກເຂົາເຈົ້າສົ່ງເສີມ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນເປັນໄພຂົ່ມຂູ່ຕໍ່ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການກະກຽມຄູໃຫ້ນຳໃຊ້ວິທີການທີ່ເປັນມາດຕະຖານໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ໃນຫ້ອງຮຽນ.

ຄຳຖາມຕ່າງໆ ທີ່ທ່ານສາມາດຖາມ ເພື່ອຊ່ວຍວິເຄາະສະຖານະພາບ ໃນສະພາບການຂອງທ່ານ ກ່ອນເລີ່ມດຳເນີນວຽກງານສົ່ງເສີມ:

- ທ່ານໄດ້ຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍທີ່ມີຢູ່ແລ້ວບໍ່ (ສາກົນ, ພາກພື້ນ, ແຫ່ງຊາດ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ) ທີ່ສະໜັບສະໜູນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ? ທ່ານໄດ້ຮັບຮູ້ນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວນັ້ນຢູ່ໃສ ແລະ ຈະວິເຄາະຄືແນວໃດ?
- ທ່ານໄດ້ຮັບຮູ້ນິຕິກຳໃດໜຶ່ງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອສະໜັບສະໜູນນະໂຍບາຍການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ເພື່ອຮັບປະກັນ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບໍ່? ນິຕິກຳດັ່ງກ່າວນັ້ນມີຢູ່ໃນສະພາບແວດລ້ອມການ ຂອງທ່ານບໍ່? ຖ້າບໍ່ມີ, ທ່ານສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໃນການສ້າງນິຕິກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້ຄືແນວໃດ?
- ທ່ານສາມາດສະໜັບສະໜູນພາກສ່ວນຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາທີ່ທ່ານເຮັດວຽກນຳ ໄດ້ຄືແນວໃດ ເພື່ອສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈໃຫ້ໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າກ່ຽວກັບບັນດານະໂຍບາຍການ ສຶກສາຮຽນຮ່ວມທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ ແລະ ເພື່ອນຳໃຊ້ໃນການສ້າງນະໂຍບາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສະພາບ ແວດລ້ອມໃນທ້ອງຖິ່ນຂອງທ່ານ?
- ທ່ານສາມາດສະໜັບສະໜູນການນຳເອົານະໂຍບາຍທີ່ມີຢູ່ແລ້ວນັ້ນເຂົ້າສູ່ສະພາບແວດລ້ອມ ທ່ານໄດ້ຄືແນວໃດ (ເຊັ່ນວ່າ ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ຫຼື ສະຖາບັນສ້າງຄູຂອງທ່ານ) ໂດຍສອດຄ່ອງກັບມາດຕະຖານສາກົນກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ? ແມ່ນໃຜທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງ ເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນດັ່ງກ່າວນີ້? ພວກເຂົາເຈົ້າສາມາດເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງມີຄວາມໝາຍຄວາມສຳຄັນ ໄດ້ຄືແນວໃດ?

ກໍລະນີສຶກສາ ຈາກ ສ.ປ.ປ ລາວ

ຫົວຂໍ້: ການນຳໃຊ້ການສອນຫ້ອງຄວບເພື່ອໃຫ້ບັນລຸການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ

ການນຳໃຊ້ການສອນຫ້ອງຄວບ ແມ່ນຍຸດທະສາດທີ່ສຳຄັນອັນໜຶ່ງ ໃນການບັນລຸການສຶກສາ ເພື່ອທຸກຄົນຢູ່ໃນ ສ.ປ.ປ ລາວ, ເປັນຕົ້ນແມ່ນການເຮັດໃຫ້ໂຮງຮຽນປະຖົມສົມບູນກາຍເປັນ ໂຮງຮຽນປະຖົມສົມບູນ ໂດຍຜ່ານການນຳໃຊ້ການສອນຫ້ອງຄວບ. ວິທີການດັ່ງກ່າວນີ້ ໄດ້ຊ່ວຍ ໃຫ້ນັກຮຽນໃນບ້ານດັ່ງກ່າວສາມາດຮຽນຈົບຊັ້ນປະຖົມຢູ່ພາຍໃນບ້ານຂອງຕົນເອງໄດ້ ແລະ ທັງ ເປັນການຫຼຸດຜ່ອນອັດຕາປະລະການຮຽນຂອງນັກຮຽນໄດ້ຕື່ມອີກ ເພາະເດັກນັກຮຽນບໍ່ຈຳເປັນ ຕ້ອງຍ້າຍໄປຮຽນຢູ່ໂຮງຮຽນປະຖົມສົມບູນທີ່ຫ່າງໄກອອກໄປ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມເນື່ອງຈາກວ່າ ຍັງມີຫຼາຍບ້ານທີ່ເປັນບ້ານນ້ອຍກະແຈກກະຈາຍ, ນັກຮຽນພາຍໃນບ້ານມີໜ້ອຍເກີນໄປ, ບັນຫາ

ການຈັດຕັ້ງການສອນຫ້ອງຄວບຄູ່ໃນໂຮງຮຽນມູນເຊິ່ງສ່ວນໃຫຍ່ມີການຈັດການຮຽນການສອນ ຮອດແຕ່ ຂັ້ນ ປ 3 ຈຶ່ງເປັນບັນຫາທີ່ສຳຄັນທີ່ຫຼາຍເມືອງຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ ແລະ ຮັກສາ ໂຮງຮຽນມູນດັ່ງກ່າວນີ້ໄວ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເດັກໄປຮຽນຢູ່ບ້ານອື່ນທີ່ຫ່າງໄກອອກໄປຈົນກວ່າເຂົາເຈົ້າຈະ ພັກຸ້ມຕົນເອງໃນການ ໄປ-ມາໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າໝອຍສຸດກໍ່ແມ່ນໃຫ້ຈົບ ປ 3 ເສຍກອນ.

ທ່ານ ຄຳໜ້າ ສິງຕາ, ຫົວໜ້າສຶກສາເມືອງທ່າພະບາດ ແຂວງບໍລິຄຳໄຊ ໄດ້ໃຫ້ຮູ້ວ່າ ຢູ່ ພາຍໃນເມືອງມີໂຮງຮຽນປະຖົມທັງໝົດ 32 ແຫ່ງ ໃນນີ້ມີໂຮງຮຽນປະຖົມສົມບູນ 22 ແຫ່ງ ເປັນໂຮງຮຽນປະຖົມສົມບູນທີ່ສອນຫ້ອງຄວບຄູ່ມີ 17 ແຫ່ງ ແລະມີການສອນຫ້ອງຄວບຄູ່ນຳອີກ 5 ແຫ່ງ. ນອກນັ້ນກໍ່ຍັງມີໂຮງຮຽນມູນທີ່ສອນແຕ່ປ1 ຮອດປ3 ເທົ່ານັ້ນຈຳນວນ 10 ແຫ່ງ. ໃນນີ້ມີໂຮງຮຽນມູນ 01 ແຫ່ງທີ່ບ້ານຄອນລາດທີ່ເປັນບ້ານຕັ້ງຢູ່ກາງແມ່ນ້ຳຂອງມີນັກຮຽນ ພຽງແຕ່ 02 ຄົນທີ່ຮຽນຫ້ອງຮຽນຄວບ ປ1 + ປ3 ໂດຍມີຄູ 01 ຄົນທີ່ເຮັດໜ້າທີ່ສິດສອນ ເຊິ່ງ ມາຈາກບ້ານອື່ນທີ່ໄກຈາກບ້ານດັ່ງກ່າວ 37 ກິໂລແມັດ, ຈາກນັ້ນກໍ່ໄດ້ຂີ່ເຮືອຂາມມາຫາດອນດັ່ງ ກ່າວອີກ 02 ກິໂລແມັດ.

ໂຮງຮຽນປະຖົມ ເລົ່າຄາ ຢູ່ເມືອງທ່າພະບາດ ແມ່ນຕົກຢູ່ໃນກໍລະນີດັ່ງກ່າວ ໂຮງຮຽນ ດັ່ງກ່າວເປັນໂຮງຮຽນມູນ ແລະ ເປັນໂຮງຮຽນສອນຫ້ອງຄວບແຕ່ ປ1 + ປ2 + ປ3 ໂດຍມີຄູສອນພຽງຄົນດຽວ. ນາງລັດສະໝີ ເຊິ່ງເປັນຄູສອນໃນໂຮງຮຽນດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຄູຈົບຈາກ ວິທະຍາໄລຄູດົງຄຳຊ້າງ ລະບົບ 11+1 ແລະ ເລີ່ມເປັນຄູສອນໃນປີ 2001 – 2002 . ລາວ ໄດ້ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ສອນຫ້ອງຄວບໃນ ປີ 2007 - 2008 ຈົນມາເຖິງປະຈຸບັນ. ຄູລັດສະໝີ ເປັນຄູສອນຫ້ອງຄວບທີ່ຫ່າວຫັນຜູ້ໜຶ່ງຂອງເມືອງ, ລາວໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມການສອນຫ້ອງ ຄວບພຽງແຕ່ 01 ອາທິດມາໄດ້ຫຼາຍປີ, ຈາກນັ້ນກໍ່ບໍ່ໄດ້ມີໂອກາດຝຶກອົບຮົມການສອນຫ້ອງຄວບ ເພີ່ມຕື່ມ. ໃນຫ້ອງຄວບ ປ1 + ປ2 + ປ3 ທີ່ລາວສອນມີນັກຮຽນທັງໝົດ 25 ຄົນ, ຍິງ 12 ຄົນ ໃນນີ້ ປ1 ມີ 05 ຄົນ, ຍິງ 02 ຄົນ, ປ2 ມີ 13 ຄົນ, ຍິງ 07 ຄົນ ແລະ ປ3 ມີ 07 ຄົນ, ຍິງ 03 ຄົນ.

ຄູລັດສະໝີ ແມ່ນຄູສອນຫ້ອງຄວບຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີປະສົບການສູງ. ລາວໄດ້ມີການກະກຽມບົດສອນ ແລະ ອຸປະກອນການສອນໄວ້ລວງໜ້າກອນຈະດຳເນີນການສອນໃນມື້ຕໍ່ໄປ. ທັງນີ້ ເພື່ອບໍ່ເຮັດ ໃຫ້ນັກຮຽນໃນຊັ້ນທີ່ລາວບໍ່ໄດ້ສອນໂດຍກົງນັ້ນມີເວລາຫວ່າງ ຫຼື ບໍ່ມີກິດຈະກຳຫຍັງເຮັດເລີຍ. ລາວໄດ້ເວົ້າວ່າ: “ການກຽມບົດຮຽນ, ກຽມອຸປະກອນໄວ້ລວງໜ້າສຳລັບໃຊ້ກັບກຸ່ມນັກຮຽນທີ່ຄູບໍ່ ໄດ້ສອນໂດຍກົງ ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ ເຊິ່ງຄູສອນຫ້ອງຄວບຕ້ອງໄດ້ມີການກະກຽມຢ່າງ ຄັກແນ່ການສອນຫ້ອງຄວບ 3 ຊັ້ນໄດ້, ຄູຕ້ອງວາງແຜນທີ່ຢູ່ຂອງລາວໃນແຕ່ລະຂັ້ນຮຽນ ແລະ ໃນແຕ່ລະໄລຍະຂອງການສອນຢ່າງລະອຽດ, ພ້ອມນັ້ນ ຄູກໍ່ຕ້ອງມີເຕັກນິກນຳໃຊ້ກຸ່ມນັກຮຽນຂອງ ແຕ່ລະຂັ້ນຮຽນ ເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ຊ່ວຍກັນໃນການອຳຮຽນ ໂດຍໃຫ້ຜູ້ເກັ່ງຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ອ່ອນ”.

ເປົ້າໝາຍຂອງການໂຄສະນາສິ່ງເສີມ

ຂໍ້ຄວາມຂອງການສິ່ງເສີມນະໂຍບາຍ 1

“ມີຄວາມຈຳເປັນຫຼາຍສຳລັບການສ້າງຄວາມຮັບຮູ້ທີ່ດີກວ່າເກົ່າກ່ຽວກັບບັນດານະໂຍບາຍດ້ານການ ສຶກສາຮຽນຮວມທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສອດຄ່ອງກັນຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າລະຫວ່າງບັນດາ ນະໂຍບາຍໃນລະດັບສາກົນ, ລະດັບແຫ່ງຊາດ ແລະ ລະດັບທ້ອງຖິ່ນ”.

ຂໍ້ຄວາມຂອງການສົ່ງເສີມນະໂຍບາຍ 2

“ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ແລະ ສະຖາບັນສ້າງຄູ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ທົບທວນນະໂຍບາຍ ເພື່ອປັບປຸງໃຫ້ສອດຄອງກັນດີຂຶ້ນ ແລະ ຖາທາກຈຳເປັນກໍຕ້ອງໄດ້ສ້າງນະໂຍບາຍໃໝ່ ເພື່ອ ສະໜັບສະໜູນວິທີການລະອຽດຂອງການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໃນການສ້າງຄູ”.

ຂໍ້ຄວາມສົ່ງເສີມ 1 ແລະ 2 ໄດ້ຖືກຈັດກຸ່ມເຂົ້າກັນໃນຈຸດນີ້ເພື່ອເນັ້ນໜັກໃສ່ຄວາມສຳຄັນ ຂອງຂະບວນການເຊື່ອມຕໍ່ຕ່າງໆ ຂອງການປູກຈິດສຳນຶກກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍ ແລະ ການທົບທວນ ນະໂຍບາຍໂດຍມີຂະບວນການເຮັດໃຫ້ນະໂຍບາຍມີຄວາມສອດຄອງ, ຍືດຍຸນ ແລະ ພັດທະນາ. ເພື່ອແກ້ໄຂຂອງຫວ່າງດ້ານນະໂຍບາຍ ແລະ ເພື່ອປັບປຸງນະໂຍບາຍເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ສອດຄອງດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ໃນທົ່ວຂະແໜງການສຶກສາ, ສະນັ້ນພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຕ່າງໆ ຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນທີ່ຈະຕ້ອງຮັບຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບບັນດານະໂຍບາຍທີ່ມີຢູ່ແລ້ວທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ.

ການສ້າງຄວາມຮັບຮູ້ເຂົ້າໃຈ, ການປັບປຸງໃຫ້ມີຄວາມສອດຄອງ ແລະ ການພັດທະນານະໂຍບາຍ ຄວນເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນ. ນັ້ນກໍຄື ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າ ເປັນຜູ້ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທົບທວນ, ປັບປຸງໃຫ້ມີຄວາມສອດຄອງ ແລະ ສ້າງນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ.

ການທົບທວນ ແລະ ການສ້າງນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວນັ້ນຄວນ ກວມເອົາຫຼາຍພາກສ່ວນທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງຈາກພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກບັນດາກະຊວງຕ່າງໆຂອງລັດຖະບານ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາແລ້ວນັ້ນ, ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມແມ່ນເປັນປະເດັນເຄິ່ງຮອນດ້ານນະໂຍບາຍ ແລະ ນະໂຍບາຍກ່ຽວກັບການສ້າງຄູ ສຳລັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກການເຂົ້າມາມີ ສ່ວນຮ່ວມຂອງບັນດາກົມກອງ ຕ່າງໆພາຍໃນກະຊວງນຳອີກ.

ການເຂົ້າຮ່ວມຂອງບັນດາຜູ້ຕ່າງໆໜ້າຈາກຝ່າຍລັດ ແລະ ຈາກພະແນກສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາແຂວງ, ຈາກສະຖາບັນສ້າງຄູ ແລະ ຈາກໂຮງຮຽນຕ່າງໆແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນໃນ ຂະບວນການນີ້. ການສ້າງສາຍພົວພັນທີ່ໜັກແໜ້ນ ໂດຍອີງຕາມຄວາມເຊື່ອໝັ້ນເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນລະຫວ່າງບັນດາສະຖາບັນສ້າງຄູ ແລະ ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນ ໃນການເຮັດວຽກ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ນະໂຍບາຍມີຄວາມສອດຄອງ ແລະ ມີລັກສະນະຮອບດ້ານໃນ ວຽກງານການສຶກສາຮຽນຮ່ວມນັ້ນ. ບັນດາສະຖາບັນສ້າງຄູຍັງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ທົບທວນ ແລະ ສ້າງ ນະໂຍບາຍສະເພາະ ຂອງພວກເຂົາເຈົ້າທີ່ກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ. ຂະບວນການນີ້ຄວນກວມເອົາ ບັນດານັກຮຽນຄູ ແລະ ຄູໃນສະຖາບັນສ້າງຄູພ້ອມທັງພະນັກງານຄູຄອງການສ້າງຄູ, ການສ້າງ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມທີ່ມີລັກສະນະຄົບຖ້ວນ ແລະ ມີຄວາມ ໝາຍຄວາມສຳຄັນນັ້ນແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມຮັບຮູ້ຮ່ວມກັນກ່ຽວກັບຂອບເຂດ ແລະ ລັກສະນະຂອງບັນຫາ ທາທາຍໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ, ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ຊຸມຊົນ.

ການກຳນົດເວລາ ແລະ ສະຖານທີ່ ທີ່ເໝາະສົມແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນສຳລັບການທົບທວນ ແລະ ການສ້າງນະໂຍບາຍ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ສາມາດເຮັດໄດ້ ເຊັ່ນ:

- ໂດຍຜ່ານທາງເວທີສົນທະນາ, ກອງປະຊຸມ ແລະ ສຳມະນາຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ຂັ້ນແຂວງ ເຊິ່ງເປີດໂອກາດໃຫ້ຫຼາຍພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງສາມາດທົບທວນ ແລະ ສ້າງນະໂຍບາຍ ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ;
- ພາຍໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ່ເຊິ່ງໃນນັ້ນນະໂຍບາຍການສຶກສາ ສາມາດເປັນຫົວຂໍ້ໜຶ່ງຂອງການ ສິດສອນ ແລະ ນັກຮຽນຄູສາມາດໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນໃຫ້ອ່ານ, ວິເຄາະ ແລະ ສົນທະນາກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍ ແລະ ເອກະສານອື່ນໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບນະໂຍບາຍນັ້ນ.

ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ພາຍໃນ ບັນດາກະຊວງຂອງລັດຖະບານ ຫຼື ພາຍໃນສະຖາບັນສ້າງຄູກໍຕາມ, ການທົບທວນ ແລະ ການສ້າງນະໂຍບາຍຕ້ອງເປັນຂະບວນການຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ແກ້ໄຂໃຫ້ມີ ການປ່ຽນແປງ, ບໍ່ແມ່ນຂະບວນການທີ່ເກີດຂຶ້ນພຽງເທື່ອດຽວ. ຄວາມຮັບຮູ້ທີ່ດີ, ການສ້າງ ແລະ ການຈັດ ຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍໃຫ້ໄດ້ດີກວ່າເກົ່າແມ່ນຂຶ້ນກັບການພິຈາລະນາ, ການຮັບຮອງເອົາ ແລະ ການປ່ຽນແປງເປັນແຕ່ລະໄລຍະ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍມີການພິຈາລະນາເພີ່ມຕື່ມຢູ່ເລື້ອຍໆ.

ສຳລັບ ສ.ປ.ປ ລາວ ແມ່ນໄດ້ມີການພັດທະນານະໂຍບາຍການສຶກສາຮຽນຮ່ວມເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍ ແລ້ວໂດຍມີການປະກອບສ່ວນຈາກທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນທຸກລະດັບ ນັບແຕ່ຂັ້ນສູນກາງເຖິງທ້ອງຖິ່ນ, ລວມທັງຜູ້ຮ່ວມພັດທະນາ ແລະ ຜູ້ໃຫ້ທຶນກໍໄດ້ໃຫ້ການຮ່ວມມື ເປັນ ຢ່າງດີໃນການປະກອບສ່ວນແນວຄວາມຄິດ, ບົດຮຽນ, ປະສົບການອັນລຳຄ່າເພື່ອພັດທະນານະໂຍບາຍ ແລະ ຍຸດທະສາດແຫ່ງຊາດວ່າດ້ວຍການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໃຫ້ມີເນື້ອໃນທີ່ຄົບຖ້ວນ, ສົມບູນ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບສະພາບຕົວຈິງຂອງ ສປປ ລາວ.

ການເຂົ້າເຖິງເອກະສານນະໂຍບາຍແມ່ນເປັນກຸນແຈສຳຄັນຂອງຂະບວນການນີ້. ຖ້າວ່າເອກະສານ ນະໂຍບາຍສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ໃນທຸກຂັ້ນ, ນະໂຍບາຍສະເພາະໃດໜຶ່ງຈະສາມາດໄດ້ຮັບການທົບທວນ ຄືນໃໝ່ໄດ້ ແລະ ຖ້າຈຳເປັນກໍຈະສາມາດໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບບັນດາຂອບນະໂຍບາຍ ແຫ່ງຊາດ ແລະ ສາກົນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວນັ້ນໄດ້. ສ່ວນສຳຄັນຂອງການເຮັດໃຫ້ນະໂຍບາຍສາມາດເຂົ້າເຖິງ ໄດ້ກໍແມ່ນການຮັບປະກັນວ່າແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ລະອຽດໃນທຸກເອກະສານນະໂຍບາຍ. ເພື່ອເປັນການສົ່ງເສີມໃຫ້ສາມາດເຂົ້າເຖິງນະໂຍບາຍໄດ້, ບັນດາເຄື່ອງມື, ຂອບວຽກ ແລະ ຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍຈຳເປັນຕ້ອງມີໄວ້ກຽມພ້ອມເປັນພາສາ ກາງ, ພາສາທ້ອງຖິ່ນ, ພາສາມື ແລະ ເປັນໂຕໜັງສືນູນສຳລັບຄົນພິການເພື່ອວ່າບັນດາພາກສ່ວນຕ່າງ ໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຈະສາມາດອ່ານ, ເຂົ້າໃຈ ແລະ ວິເຄາະໄດ້.

ໃນສະພາບຕົວຈິງຂອງ ສ.ປ.ປ ລາວ ເຖິງວ່າໄດ້ມີນະໂຍບາຍກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ໄດ້ວ່າງອອກຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວກໍຕາມ ແຕ່ໃນພາກປະຕິບັດຕົວຈິງ ເອກະສານທີ່ຮັບໃຊ້ການຮຽນ-ການສອນ ກໍຍັງບໍ່ສາມາດຊຽນ ແລະ ແປເປັນພາສາຊົນເຜົ່າ ແລະ ມີເອກະສານທີ່ເປັນຕົວໜັງສືນູນ ເພື່ອຕອບສະໜອງ ການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກພິການຕາໄດ້ເປັນຢ່າງດີເທື່ອ.

ບັນດາແຜນງານຄົ້ນຄວ້າການສຶກສາ ແລະ ລະບົບຕິດຕາມ-ປະເມີນຜົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງແມ່ນຈຳເປັນ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດເຂົ້າໃຈເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບບັນຫາທາງທາຍຕ່າງໆໃນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ. ເຊິ່ງສິ່ງດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຈຳເປັນຕ້ອງສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງທັດສະນະທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ກວມເອົາຫຼາຍພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ, ແລະ ພິຈາລະນາເຖິງມາດຕະການຕ່າງໆ ທັງທາງດ້ານປະລິມານ ແລະ

ດ້ານຄຸນນະພາບ. ລະບົບເກັບກຳ ແລະ ວິເຄາະຂໍ້ມູນທີ່ໜັກແໜ້ນ ແລະ ເນັ້ນໜັກໃສ່ບັນຫາສຳຄັນຕ່າງໆ ແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນໃນເລື່ອງນີ້. ການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າຄວນທັນທີໄປສູ່ ພາກປະຕິບັດ, ບໍ່ແມ່ນເຮັດ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເພື່ອການປ່ຽນແປງທີ່ມີຄວາມໝາຍຄວາມສຳຄັນ. ການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ກ່ຽວກັບການປະຕິບັດແມ່ນເປັນໃຈກາງຂອງບັດຊະຍາຂອງການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ແລະ ເປັນຂອງທາງສຳຄັນ ຂອງການປະເມີນນະໂຍບາຍ ແລະ ການປະຕິບັດໃນທຸກຊັ້ນ ແລະ ທຸກສາຍຂອງລະບົບການສຶກສາ. ການວິໄຈພາກປະຕິບັດກ່ຽວກັບການປະຕິບັດຈະໄດ້ນຳໄປສົນທະນາລະອຽດເພີ່ມຕື່ມໃນປຶ້ມຄູ່ມືເຫຼັ້ມທີ 5 ກ່ຽວກັບ ວິທີການສິດສອນ.

ການວິໄຈພາກປະຕິບັດຍັງສາມາດນຳໃຊ້ເພື່ອວັດແທກຜົນໄດ້ຮັບຈາກວຽກງານສົ່ງເສີມພ້ອມ ທັງວັດແທກດ້ານຕ່າງໆຂອງການສຶກສາ ເຊັ່ນວ່າ: ຕົວຊີ້ບອກໃດໜຶ່ງຂອງການສົ່ງເສີມທີ່ມີປະສິດທິພາບ ຈະແມ່ນຂອບເຂດທີ່ບັນດາສະຖາບັນສ້າງຄູແລກປ່ຽນແນວຄວາມຄິດທີ່ຄ້າຍຄືກັນ, ວິທີການສິດສອນ ແລະ ວິທີການປະຕິບັດໃນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ. ຂໍ້ມູນດັ່ງກ່າວນັ້ນ ສາມາດເກັບກຳໄດ້ໂດຍຜ່ານການວິໄຈ ປຽບທຽບຢູ່ໃນບັນດາສະຖາບັນສ້າງຄູໂດຍນຳໃຊ້ວິທີການຕ່າງໆເຊັ່ນວ່າ ການສັງເກດ, ການສຳຫຼວດ ແລະ ການສຳພາດບັນດາຄູໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ ແລະ ນັກຮຽນຄູ.

ຂໍ້ຄວາມຂອງການສົ່ງເສີມນະໂຍບາຍ 3

“ຂະບວນການຂອງການທົບທວນ, ການປັບປຸງໃຫ້ສອດຄ່ອງ ແລະ ການພັດທະນານະໂຍບາຍ ນັ້ນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂປະເດັນຕ່າງໆຂອງການສຶກສາຮຽນຮ່ວມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງສະເພາະເຈາະ ຈົງກ່ຽວກັບການສ້າງຄູ”.

ນະໂຍບາຍການສຶກສາຮຽນຮ່ວມທີ່ຈະແຈ້ງ ແລະ ຄົບຖ້ວນສົມບູນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສ້າງຄູ ຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຈຸດປະສົງລວມຂອງນະໂຍບາຍການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ, ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ ພິຈາລະນາເຖິງບັນຫາຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງສະເພາະເຈາະຈົງກັບສະພາບຕົວຈິງຂອງການສ້າງຄູ.

ບັນຫາດັ່ງກ່າວນັ້ນ ປະກອບດ້ວຍ:

- ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບໃນການຮັບສະໝັກນັກຮຽນຄູ ແລະ ຄູໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ, (ເຊັ່ນວ່າ ການບໍ່ສົມສ່ວນ ແລະ ການມີຈຳນວນທີ່ຕ່ຳຫຼາຍຂອງຈຳນວນແມ່ຍິງ, ຄົນມາຈາກກຸ່ມຊົນເຜົ່າ, ຄົນພື້ນເມືອງ, ຄົນມາຈາກເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ຄົນພິການ);
- ການຊ່ວຍເຫຼືອເພື່ອສົ່ງເສີມວິທີການຮຽນ-ການສອນແບບມີສ່ວນຮ່ວມແລະການປະເມີນຄວາມ ກ້າວໜ້າ ແລະ ການປະເມີນຜົນຕາມສະພາບຕົວຈິງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ;
- ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ແລະ ການສ້າງມິດລະຫວ່າງໝູ່ເພື່ອນຂອງຄູໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ, ນັກຮຽນຄູ ແລະ ລະຫວ່າງສະຖາບັນສ້າງຄູ ແລະ ໂຮງຮຽນ/ຊຸມຊົນ;
- ຈັນຍາບັນຂອງຄູເຊິ່ງສ້າງຄວາມໝັ້ນໃຈ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງຄູ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນ ນັກຮຽນທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ສອນແບບຮຽນຮ່ວມໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາເຈົ້າເຊິ່ງຮວມທັງໂອກາດ ສຳລັບ ການພັດທະນາວິຊາຊີບໃນເວລາປະຈຳການ.

ຕົວຢ່າງ ຈາກ ສ.ປ.ປ ລາວ

ການວິເຄາະ ແລະ ການປະຕິຮູບ ຂອງນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ⁵

ກອງປະຊຸມຂອງອົງການອຸຍແນັດສະໂກ ໃນປີ 2008 ທີ່ ຈີນິວາ ກຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ໄດ້ນຳໄປສູ່ຂະບວນການທົບທວນນະໂຍບາຍການສຶກສາຄັ້ງໃຫຍ່ຢູ່ໃນ ສ.ປ.ປ ລາວ. ໃນໄລຍະ ຂະບວນການນີ້, ນະໂຍບາຍລະອຽດ ກຽວກັບ ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາຄຽງຄູ່ກັບ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການສຶກສາ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນການນຳເອົານະໂຍບາຍລົງສູ່ພາກປະຕິບັດຕົວຈິງ.

ຂະບວນການການສ້າງນະໂຍບາຍ ແມ່ນເປັນຂະບວນການຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ໃນປະຈຸບັນນີ້ ສ.ປ.ປ ລາວ ກຳລັງປະຕິຮູບນະໂຍບາຍ ກຽວກັບການສ້າງຄູ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ຄູໄດ້ມີການສຶກສາ ແລະ ທັກສະທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນເປົ້າໝາຍຂອງປະເທດ ໃນການປັບປຸງຄຸນນະພາບ ຂອງການສຶກສາ ແລະ ການຮຽນຮ່ວມໃນການສຶກສາ. ໃນທາງປະຕິບັດແລ້ວ, ດ້ານໜຶ່ງ ຂອງການປະຕິຮູບນະໂຍບາຍນີ້ ແມ່ນເນັ້ນໜັກໃສ່ການສ້າງຄວາມງ່າຍດາຍ ແລະ ການກຳນົດ ມາດຕະຖານຂອງຂະບວນການສ້າງ ແລະ ບັນຈຸຄູ. ໃນອະດີດຜ່ານມາ, ໄດ້ມີຫຼາຍຊ່ອງທາງທີ່ ເປັນໄປໄດ້ໃນການເຂົ້າສູ່ອາຊີບຄູ. ໝາຍຄວາມວ່າ ຄູໃໝ່ໝົດທຸກຄົນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮຽນຜ່ານ ເຕັມຫຼັກສູດຕາມມາດຕະຖານການສ້າງຄູ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ສິ່ງນີ້ ຈະເຮັດໃຫ້ງ່າຍດາຍຂຶ້ນ ສຳລັບ ບາງຄົນທີ່ຈະກາຍມາເປັນຄູກໍຕາມ, ແຕ່ວ່າໄດ້ສົ່ງຜົນໃຫ້ຄູຫຼາຍຄົນທີ່ບໍ່ມີຄຸນນະພາບດີ ສາມາດ ເຂົ້າມາສອນໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ໃນຫ້ອງຮຽນ. ຂະບວນການປະຕິຮູບນະໂຍບາຍນີ້ ໄດ້ກວມເອົາ ວິທີການສ້າງມາດຕະຖານໃນການສ້າງ ແລະ ບັນຈຸຄູ ເຊິ່ງມີຈຸດປະສົງ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າຄູໃໝ່ໄດ້ ຮັບການສ້າງຄູທີ່ຄົບຖ້ວນສົມບູນ ແລະ ມີຄຸນນະພາບສູງກວນທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຈະກາຍມາເປັນຄູ. ການປະຕິຮູບມາດຕະຖານການສ້າງສາຄູນັ້ນໄດ້ດຳເນີນໄປຄຽງຄູ່ກັນກັບການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງໃນ ການບັນຈຸຄູ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ມີການຕອບສະໜອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງທ້ອງຖິ່ນ, ມີຄວາມສອດຄ່ອງ ແລະ ມີຄວາມຍືນຍົງຫຼາຍກວ່າເກົ່າ.

ຈຸດສຳຄັນຂອງວິທີການພັດທະນານະໂຍບາຍຂອງ ສ.ປ.ປ ລາວ ແມ່ນການເນັ້ນໜັກໃສ່ການ ທົບທວນນະໂຍບາຍຄືນໃໝ່. ໃນຫວ່າງບໍ່ດົນມານີ້, ນະໂຍບາຍການສຶກສາແຫ່ງຊາດສະບັບໃໝ່ ໄດ້ຖືກທົບທວນຄືນ ແລະ ໄດ້ນຳມາສົນທະນາເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງກອງປະຊຸມສຳມະນາ ກຽວກັບ ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມເປັນເວລາ 3 ວັນ. ກອງປະຊຸມສຳມະນານີ້ໄດ້ກວມເອົາບັນດາ ພະນັກງານສຶກສາຈາກແຂວງຕ່າງໆ, ພະນັກງານຂອງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ແລະ ບັນດາຜູ້ຕາງໜ້າຈາກສະຖາບັນສ້າງຄູ. ບັນດາຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມນີ້ ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ ໃຫ້ນຳໃຊ້ຂອບວິເຄາະນະໂຍບາຍ (ຕາຕະລາງ 1) ໃຫ້ເປັນເອກະສານຊີ້ນຳ. ໃນລະຫວ່າງການ ດຳເນີນຂະບວນການວິເຄາະນະໂຍບາຍນີ້, ບັນດາຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມຈາກພະແນກສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາແຂວງ ແລະ ສະຖາບັນສ້າງຄູ ໄດ້ເຂົ້າໃຈ ກຽວກັບນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າ ເກົ່າ ແລະ ໄດ້ຕັ້ງຄຳຖາມສະເພາະເຈາະຈົງ ກັບ ບັນດາຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍ ຈາກກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ກຽວກັບ ນະໂຍບາຍການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ. ບັນດາຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມ ຍັງໄດ້ເລີ່ມຂະບວນການສ້າງຍຸດທະສາດການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ນະໂຍບາຍທີ່ແທດເໝາະກັບສະພາບການຂອງພວກເຂົາເຈົ້າເອງ.

5 ອຸຍແນັດສະໂກ. ປີ 2012. ບົດລາຍງານກອງປະຊຸມຊ່ວຍຊານຂັ້ນພາກພື້ນ: ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໂດຍຜ່ານທາງການສຶກສາຄູທີ່ມີຄຸນນະ ພາບໃນອາຊີ-ປາຊີຟິກ. ບາງກອກ, ອຸຍແນັດສະໂກ.

ນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ ແລະ ແຜນຍຸດທະສາດແລະແຜນປະຕິບັດງານແຫ່ງຊາດ ກ່ຽວກັບ ການສຶກສາການຮຽນຮ່ວມໄດ້ຮັບການອະນຸມັດໃນເດືອນພະຈິກ 2011 ແຕ່ວ່າແຫຼ່ງທຶນ ເພື່ອມາ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຍັງມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ. ແຜນງານ EFA-FTI ແມ່ນກຳລັງໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ເປັນຕົ້ນແຜນການສ້າງຄູທ້ອງຖິ່ນປະຖົມສຶກສາໃຫ້ແກ່ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ຊົນເຜົ່າ.

ບັນຫາທາທາຍ 2

ການປະສານງານ ແລະ ການຮ່ວມມື

ການວິເຄາະສະພາບການ

ການປະສານງານ ແລະ ການຮ່ວມມືພາຍໃນ ລະຫວ່າງບັນດາກະຊວງຕ່າງໆຂອງ ລັດຖະບານ ຍັງບໍ່ທັນພຽງພໍ

ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມຮຽກຮ້ອງເຖິງການປະສານງານລະຫວ່າງທຸກຂົງເຂດຂອງການສຶກສາ. ກະຊວງສຶກສາ ທິການ ແລະ ກິລາກໍຍັງບໍ່ທັນໄດ້ມີວິທີການແລກປ່ຽນ, ຮ່ວມມືເພື່ອແກ້ໄຂການສຶກສາ ຮຽນຮ່ວມໃນທາງດ້ານນະໂຍບາຍ ແລະ ໃນທາງດ້ານການປະຕິບັດນັ້ນກໍຍັງມີປະສິດທິພາບໜ້ອຍໃນ ການສະໜັບສະໜູນໂຮງຮຽນ ແລະ ຊຸມຊົນສຳລັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ. ການຂາດການປະສານງານ ຫຼື ການປະສານງານທີ່ບໍ່ໜັກແໜ້ນສາມາດສ້າງຄວາມກະແຈກກະຈາຍ ແລະ ສົ່ງຜົນເຮັດໃຫ້ນະໂຍບາຍ ແລະ ການປະຕິບັດເກີດມີຄວາມສັບສົນ ແລະ ເກີດມີຂໍ້ຂັດແຍ່ງຕ່າງໆຂຶ້ນ.

ຢູ່ໃນກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ, ສະເພາະກົມໃດໜຶ່ງໄດ້ຮັບມອບໝາຍໃຫ້ຮັບຜິດຊອບ ລວມກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະເປັນຜົນດີທີ່ມີກົມໃດໜຶ່ງພາຍໃນກະຊວງສຶກສາທິ ການ ແລະ ກິລາ ມີຈຸດເນັ້ນໜັກສະເພາະໃສ່ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ, ແຕ່ວ່າ ກໍມີຄວາມສູງທີ່ວ່າການສຶກ ສາຮຽນຮ່ວມຈະຖືກເບິ່ງວ່າເປັນຂົງເຂດການສຶກສາທີ່ແຍກຕ່າງຫາກແບບຂາດຕົວເຊິ່ງເປັນຄວາມຮັບ ຜິດຊອບພຽງແຕ່ກົມດຽວໃນກະຊວງນັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງກົມອື່ນໆແຕ່ຢ່າງໃດ. ສະພາບການເຊັ່ນນີ້ໃນຕົວຈິງແລ້ວສາມາດຕ້ານກັບວິທີການປະຕິບັດແບບຮ່ວມມືກັນ ແລະ ອາດຂັດ ຂວາງຄວາມຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນສຳລັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໃນທົ່ວທັງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ.

ສຳລັບ ສ.ປ.ປ ລາວ ກໍມີການຈັດຕັ້ງສູນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມທີ່ຂຶ້ນກັບກົມອະນຸບານ ແລະ ປະຖົມສຶກສາເຊິ່ງສູນດັ່ງກ່າວບໍ່ພຽງແຕ່ຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງເປັນຜູ້ປະສານງານ ແລະ ເປັນຜູ້ກະຕຸກຊຸກຍູ້ໃຫ້ພາກສ່ວນອື່ນຢູ່ໃນກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ເຖິງການສຶກສາຮຽນຮ່ວມຢູ່ໃນພາກສ່ວນຂອງຕົນ. ນອກນັ້ນ, ສູນດັ່ງກ່າວຍັງໄດ້ເຮັດ ໜ້າທີ່ຍາດແຍ່ງການຊ່ວຍເຫຼືອຮ່ວມມືຈາກລັດຖະບານ ແລະ ຈາກອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນເຂົ້າໃນການສົ່ງ ເສີມການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ.

ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວການຂາດການຮ່ວມມື ຫຼື ການຮ່ວມມືທີ່ບໍ່ໜັກແໜ້ນລະຫວ່າງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ແລະ ບັນດາກະຊວງອື່ນໆຂອງລັດຖະບານ (ເຊັ່ນວ່າ ກະຊວງທີ່ຮັບຜິດຊອບດ້ານສາທາລະນະສຸກ, ສະຫວັດດີການສັງຄົມ, ເດັກກຳພາ, ແຮງງານອົບພະຍົບ, ຄົນພິການ, ແມ່ຍິງ ແລະ ອື່ນໆ) ຈະຍິ່ງຫຼຸດທ່າແຮງຂອງວິທີການຮ່ວມກັນ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາເຄັ່ງຮ້ອນທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງສະເພາະເຈາະຈົງກັບການສຶກສາ ເຊັ່ນວ່າ ຄວາມທຸກຍາກ, ຄວາມພິການ, ການອົບພະຍົບ, ສຸຂະພາບທີ່ບໍ່ດີ, ການແຍກຮຽນ, ກຸ່ມຊົນເຜົ່າ ແລະ ອື່ນໆ.

ການປະສານງານທີ່ຍັງບໍ່ພຽງພໍ ລະຫວ່າງບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດ ແລະ ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງລະຫວ່າງລັດຖະບານ, ກະຊວງຕ່າງໆຂອງລັດຖະບານ ແລະ ສະຖາບັນສ້າງຄູ

ຖ້າດີແທ້,ບັນດາກະຊວງທັງໝົດ,ສະຖາບັນສ້າງຄູແລະອົງການຕ່າງໆທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຶກສາຄວນແລກປ່ຽນຄວາມເຂົ້າໃຈອັນດຽວກັນ ກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ແລະ ສາມາດເຮັດວຽກຮ່ວມກັນໃນລັກສະນະທີ່ມີການປະສານງານກັນ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ສຳລັບຫຼາຍປະເທດກໍຄືບັນດາກົມຕ່າງໆພາຍໃນກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ, ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດ, ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງລະຫວ່າງລັດຖະບານ ແລະ ບັນດາສະຖາບັນສ້າງຄູມັກຈະມີແນວຄວາມຄິດ ແລະ ວາລະທີ່ແຂງຂັນກັນກ່ຽວກັບຄວາມສຳຄັນຂອງນະໂຍບາຍການສຶກສາ ແລະ ວິທີການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ. ການຂາດການປະສານງານ ຫຼື ການປະສານງານທີ່ບໍ່ໜັກແໜ້ນນີ້ສາມາດນຳໄປສູ່ຄວາມກະແຈກກະຈາຍ, ການແຂງຂັນດ້ານເວລາ ແລະ ແຫຼງຊັບພະຍາກອນ, ຂໍ້ຄວາມທີ່ປະປົນກັນ ແລະ ບາງເທື່ອກໍຂັດແຍ່ງກັນ, ແຜນງານຊ້ຳຊ້ອນກັນ ແລະ ບໍ່ມີປະສິດທິຜົນ, ສິ່ງຜົນເຮັດໃຫ້ປະສິດທິພາບ ຂອງການສ້າງຄູຫຼຸດລົງ ແລະ ໃນທີ່ສຸດການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໃນຕົວຈິງກໍມີການຫຼຸດລົງຢູ່ໃນໂຮງຮຽນຕ່າງໆ.

ການປະສານງານທີ່ບໍ່ໜັກແໜ້ນເຊັ່ນນັ້ນແມ່ນພົວພັນກັບບັນຫາຂອງການຂາດການປຶກສາ ຫຼື ການປຶກສາຫາລືກັບຫຼາຍພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສານັ້ນແມ່ນບໍ່ທັນພຽງພໍເທົ່າທີ່ຄວນຕໍ່ກັບການສ້າງນະໂຍບາຍການສຶກສາ. ບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ ຈະໄດ້ນຳໄປສິນທະນາເພີ່ມຕື່ມໃນຫົວຂໍ້ 'ບັນຫາທ້າທາຍ 3 ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ນະໂຍບາຍ'.

ຄຳຖາມຕ່າງໆ ທີ່ທ່ານສາມາດຖາມເພື່ອຊ່ວຍວິເຄາະສະຖານະພາບໃນສະພາບການຂອງທ່ານ ກ່ອນເລີ່ມດຳເນີນວຽກງານສົ່ງເສີມ:

- ບັນດາກະຊວງຕ່າງໆຂອງລັດຖະບານສາມາດໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຄືແນວໃດ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດດຳເນີນວິທີການທີ່ມີການແລກປ່ຽນ ແລະ ມີການປະສານງານທີ່ດີ (ທັງພາຍໃນ ແລະ ລະຫວ່າງກະຊວງຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ) ເພື່ອສະໜັບສະໜູນນະໂຍບາຍການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ?
- ທ່ານສາມາດສະໜັບສະໜູນໃຫ້ມີການຮ່ວມມື ແລະ ການປະສານງານໄດ້ຄືແນວໃດສຳລັບນະໂຍບາຍການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໃດໜຶ່ງ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດລະຫວ່າງສະຖາບັນຂອງທ່ານ (ເຊັ່ນວ່າ: ບັນດາກະຊວງຕ່າງໆຂອງລັດຖະບານ, ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດ, ສະຖາບັນສ້າງຄູ) ແລະ ພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆ ໃນຂັ້ນສະຖາບັນ? ທ່ານສາມາດໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກໃສ ແລະ ຈາກໃຜພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກສະຖາບັນຂອງທ່ານ ເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມໃນຂັ້ນຕອນດັ່ງກ່າວນີ້?

ກໍລະນີສຶກສາຈາກ ສ.ປ.ປ ລາວ

ຫົວຂໍ້: ການປະສານງານ ແລະ ຮ່ວມມື ລະຫວ່າງສູນໂອທິສຕິກ ແລະ ໂຮງຮຽນສະພານທອງເໜືອ

ໂຮງຮຽນສະພານທອງເໜືອ ແມ່ນໂຮງຮຽນການຮຽນຮ່ວມໜຶ່ງທີ່ມີນັກຮຽນໂອທິສຕິກມາຮຽນກັບເດັກປົກກະຕິ. ນາງ ວິໄຊ ລືທາຈັກ ຜູ້ອຳນວຍການໂຮງຮຽນແຫ່ງດັ່ງກ່າວໄດ້ກ່າວວ່າ: ໂຮງຮຽນແຫ່ງນີ້ ແມ່ນ ເລີ່ມມີການເຂົ້າຮຽນຮ່ວມລະຫວ່າງປີ 1993-1994 ເປັນຕົ້ນມາ. ແຕ່ລະປີມີເດັກພິເສດເຂົ້າຮຽນຮ່ວມຈຳນວນ 10-26 ຄົນ, ມີຜູ້ຍິງປະມານ 1-10 ຄົນ. ສະເພາະນັກຮຽນມາຈາກສູນໂອທິສຕິກແມ່ນເລີ່ມແຕ່ສົກປີ 2012-2013 ຫາ 2013-2014.

ຈຳນວນນັກຮຽນພິເສດທີ່ເຂົ້າມາຮຽນຮ່ວມແມ່ນມີແຕ່ປ 1 ຮອດປ 5. ການຮຽນ-ການສອນ ແມ່ນທາງໂຮງຮຽນໄດ້ປະຕິບັດວິທີການສອນ ຄືກັບນັກຮຽນປົກກະຕິ, ແຕ່ຕ້ອງມີ ອຸປະກອນການຮຽນ-ການສອນໃຫ້ຫຼາຍກວ່າເພາະຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມຈື່ຈຳໄດ້ດີ ແລະ ມີຄວາມສົນໃຈໃນການຮຽນ. ໃນການສິດສອນ ແມ່ນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍເພາະເດັກພິເສດເຂົາເຈົ້າບໍ່ຢູ່ເປັນປົກກະຕິ ແລະ ຈະເຮັດເດັກປົກກະຕິບໍ່ມີສະມາທິໃນການຮຽນ ແລະ ຄົ້ນຄິດ. ຄູພວກເຮົາແມ່ນໄດ້ຮ່ວມມືກັບຄູຈາກສູນໂອທິສຕິກໃນການສອນເຊັ່ນ: ຄູຈາກສູນເພິ່ນໄດ້ຄຸມນັກຮຽນຊ່ວຍໃນເວລາເດັກບໍ່ຢູ່ເປັນປົກກະຕິ, ຊ່ວຍຈັບມືຊຽນ, ຊ່ວຍອະທິບາຍໃຫ້ນັກຮຽນພິ ເສດມີຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ສິ່ງທີ່ຮຽນມາ. ທາງຄູຈາກສູນ ເພິ່ນຈະແບ່ງກັນຮັບຜິດຊອບ ເບິ່ງແຕ່ລະຫ້ອງ. ສຳລັບຄູອາຈານມາຈາກສູນແມ່ນມີ 4 ຄົນ, ຍິງ 4 ຄົນ. ນັບແຕ່ປີ 1993-2014 ເປັນຕົ້ນມາ ມີ ນັກຮຽນພິເສດທີ່ຈົບຊັ້ນ ປ 5 ມີຈຳນວນ 69 ຄົນ, ຍິງ 16 ຄົນ. ນອກນັ້ນ, ຍັງມີນັກຮຽນໂອທິສຕິກມາຈາກສູນ 02 ຄົນ, ຍິງ 0 ຄົນ ເຊິ່ງໄດ້ຮຽນຈົບຊັ້ນປ 5 ແລ້ວ. ນັກຮຽນພິເສດທີ່ຮຽນຈົບຊັ້ນ ປ 5 ໄປແລ້ວ ເຂົາເຈົ້າຈະໄປຮຽນຕໍ່ທີ່ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕົ້ນເພຍວັດ, ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຮຽນບໍ່ຈົບ ຍ້ອນສະພາບຄອບຄົວຜູ້ປົກຄອງນັກຮຽນບໍ່ໃຫ້ຮຽນ. ບາງຄົນກໍອອກສ້າງຄອບຄົວ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຜູ້ຍິງສ້າງຄອບຄົວແລ້ວກໍໄປເຮັດອາຊີບເປັນ ແມບານເຮັດອານາໄມ. ສ່ວນຜູ້ຊາຍກໍອອກໄປເຮັດວຽກຊ່ວຍຄອບຄົວເຊັ່ນ: ອານາໄມເຮືອນຊານ, ເຮັກວຽກເຮືອນ, ເຮັດກິນ, ເບິ່ງແຍງເຮືອນຊານຊ່ວຍຄອບຄົວເຊິ່ງເຂົາເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເປັນພາລະໃຫ້ ແກ່ຄອບຄົວຫຼາຍ.

ນາງ ວິໄຊ ລືທາຈັກ ຍັງໄດ້ເນັ້ນອີກວ່າ: ການສອນການຮຽນຮ່ວມແມ່ນສຳຄັນ ແລະ ຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມລາວພ້ອມດ້ວຍຄູໝົດທຸກຄົນກໍຈະສູ້ຊິນເຮັດໜ້າທີ່ນີ້ໃຫ້ດີຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ເຖິງວ່າຄູຈະບໍ່ໄດ້ຮັບນະໂຍບາຍອັນໃດກໍຕາມ.

ເປົ້າໝາຍຂອງການໂຄສະນາສົ່ງເສີມ

ຂໍ້ຄວາມຂອງການສົ່ງເສີມນະໂຍບາຍ 4

“ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ຈຳເປັນຕ້ອງມີຍຸດທະສາດ ແລະ ແຜນປະຕິບັດງານຢ່າງຈະແຈ້ງທີ່ສາມາດແຈກຢາຍຄວາມຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໃນທົ່ວຂະແໜງການສຶກສາ ແລະ ທຸກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກຂອງຂະແໜງການສຶກສາ”.

ໂອກາດໃນການສົ່ງເສີມການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ແມ່ນສາມາດບັນລຸໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ ຖ້າວ່າບັນດາກົມຕ່າງໆພາຍໃນກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ. ໃນເວລາທີ່ບັນດາກົມຕ່າງໆຂອງກະຊວງ (ເຊັ່ນວ່າ ກົມສ້າງຄູ, ກົມອະນຸບານ-ປະຖົມ, ກົມມັດທະຍົມສຶກສາ ແລະ ກົມການສຶກສາຊັ້ນສູງ, ສູນພັດທະນາຄູ, ສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າວິທະຍາສາດການສຶກສາ ແລະ ອື່ນໆ) ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນຢ່າງຈິງຈັງ ເພື່ອກຳນົດ ແລະ ບັນລຸເປົ້າໝາຍການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ, ການຮຽນຮ່ວມຕົວຈິງຂອງພຶດທຸກຄົນໃນການສຶກສາ ແລະ ໃນການ ຮຽນຮູ້ແມ່ນບໍ່ອາດມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ຖ້າຂາດການຮ່ວມມືດັ່ງກ່າວ. ຂະບວນການຂອງການທົບທວນ ແລະ ພັດທະນານະໂຍບາຍດັ່ງທີ່ໄດ້ສົນທະນາໃນ ບັນຫາທ້າທາຍ 1 ແມ່ນສາມາດເປັນປະໂຫຍດໄດ້ ໃນການນຳເອົາບັນດາກະຊວງຕ່າງໆ ແລະ ບັນດາກົມຕ່າງໆພາຍໃນກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ເຂົ້າມາຮ່ວມກັນ ແລະ ສົ່ງເສີມສາຍພົວພັນວຽກງານໃຫ້ສະໜິດແໜ້ນຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຄວາມຮັບຮູ້ສູງກ່ຽວກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນສຳລັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມລະຫວ່າງກົມຕ່າງໆຂອງກະຊວງແມ່ນເປັນເປົ້າໝາຍຫຼັກກຳຕາມ, ແຕ່ວ່າ ສິ່ງທີ່ສຳຄັນແມ່ນຕ້ອງມີລະບົບການຕິດຕາມທີ່ຈະແຈ້ງ ແລະ ຫັກແໜ້ນເພື່ອຮັບປະກັນວ່າແຕ່ລະກົມແມ່ນມີຄວາມເປັນເຈົ້າການຢ່າງແທ້ຈິງໃນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ແລະ ສາມາດຮັບຜິດຊອບຕໍ່ໜ້າທີ່ວຽກງານຂອງຕົນເອງ.

ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າການສຶກສາຮຽນຮ່ວມບໍ່ໄດ້ຮັບການກະຈາຍແບບໜ້ອຍໂພດຢູ່ໃນກົມຕ່າງໆຂອງກະຊວງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຄັດຈ້ອນຢູ່ພຽງແຕ່ໃນກົມດຽວເທົ່ານັ້ນ. ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມໝາຍຄວາມສຳຄັນ ແລະ ປະສິດທິພາບ, ຈຳເປັນຕ້ອງສ້າງວຽກງານຮ່ວມມືກັນກ່ຽວກັບປະເດັນນະໂຍບາຍການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ພາຍໃນກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ແລະ ລະຫວ່າງບັນດາກະຊວງກະຊວງລັດຖະບານໂດຍອີງຕາມແຜນປະຕິບັດງານທີ່ໄດ້ຕົກລົງໄວ້ແລ້ວໂດຍມີເປົ້າໝາຍສະເພາະເຈາະຈົງ ແລະ ມີການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ ແລະ ສາຍຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະແຈ້ງ.

ຂໍ້ຄວາມຂອງການສົ່ງເສີມນະໂຍບາຍ 5

“ວິທີການທີ່ມີປະສິດທິພາບ ສຳລັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ແມ່ນຂຶ້ນກັບການປະສານງານທີ່ໜັກແໜ້ນ ແລະ ຍືນຍົງ ລະຫວ່າງກະຊວງສຶກສາ, ສະຖາບັນສ້າງຄູ ແລະ ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດ/ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງລະຫວ່າງລັດຖະບານ.”

ຄວນມີຄວາມພະຍາຍາມຫຼາຍກວ່າເກົ່າໃນທາງດ້ານການສື່ສານ ແລະ ການປະສານງານສຳລັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ລະຫວ່າງກະຊວງຕ່າງໆຂອງລັດຖະບານ, ສະຖາບັນສ້າງຄູ ແລະ ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງລະຫວ່າງລັດຖະບານ. ສິ່ງນີ້ ຄວນກວມເອົາການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ເພື່ອສ້າງວິໄສທັດ ແລະ ຍຸດທະສາດຮ່ວມກັນ, ມີລະບົບຕິດຕາມແລະປະເມີນຜົນຮ່ວມກັນ ແລະ ມີວິທີການປະສານງານນຳກັນ ເພື່ອຈັດທາງປະມານ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານການສຶກສາຮຽນຮ່ວມຢູ່ໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ.

ເພື່ອສະໜັບສະໜູນວຽກງານຮ່ວມມືດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ບັນດາຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍຂອງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ຄວນໃຊ້ເວລາໃນສະຖາບັນການສ້າງຄູ ເພື່ອສ້າງສາຍພົວພັນການເຮັດວຽກທີ່ໜັກແໜ້ນກັບບັນດາຜູ້ບໍລິຫານ ແລະ ຄູໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້ດີກວ່າ ກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ບັນຫາທ້າທາຍໃນການສ້າງຄູ ແລະ ເພື່ອດຳເນີນການສ້າງນະໂຍບາຍທີ່ມີຄວາມໝາຍຄວາມສຳ

ຄົນ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆເຫຼົ່ານັ້ນ. ພະນັກງານ ແລະ ນັກຮຽນຈາກສະຖາ ບັນການສ້າງຄູສາມາດໄດ້ ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ ເພື່ອເຮັດວຽກຢູ່ໃນກະຊວງສຶກສາ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈ ກ່ຽວກັບບັນຫາທ້າທາຍທີ່ ພວກເຂົາເຈົ້າກຳລັງປະເຊີນໜ້າຢູ່ ແລະ ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບພວກເຂົາໂດຍກົງ ເພື່ອສ້າງບັນດານະໂຍບາຍ ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ (ເຊັ່ນວ່າ ຜ່ານທາງເວທີສົນທະນາ, ກອງປະຊຸມສຳມະນາ ແລະ ການສົນທະນາກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍ).

ການສ້າງລະບົບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມທີ່ໜັກແໜ້ນນັ້ນ ບໍ່ພຽງແຕ່ຂຶ້ນກັບສາຍພົວພັນກັນ ລະຫວ່າງ ບັນດາກະຊວງຕ່າງໆຂອງລັດຖະບານ ແລະ ສະຖາບັນການສ້າງຄູເທົ່ານັ້ນ. ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງ ທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດ ເຊັ່ນວ່າ ຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກໃນການສຶກສານອກລະບົບ, ມັກຈະມີປະສິບການລະອຽດ ແລະ ມີຄວາມຊຳນານໃນການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ການປະຕິບັດ ກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ເຊິ່ງອາດມີຄຸນຄ່າສຳລັບກະຊວງສຶກສາ ແລະ ສະຖາບັນສ້າງຄູ ທີ່ຈະພິຈາລະນາໃນເວລາພັດທະນາ ແລະ ສົ່ງເສີມການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ. ການສ້າງນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດ ແລະ ນະໂຍບາຍທ້ອງຖິ່ນທີ່ສະໜັບ ສະໜູນສຳພັນທະມິດລະຫວ່າງບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດທີ່ມີປະສິບການໃນດ້ານການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ການປະຕິບັດກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ແລະ ບັນດາສະຖາບັນສ້າງຄູແມ່ນມີຜົນປະໂຫຍດສູງ ສຳລັບພົດທຸກຄົນ ແລະ ເປັນການດຳເນີນວຽກງານແບບຄົບຊຸດ ເພື່ອກ້າວໄປສູ່ການສຶກສາທີ່ມີການຮຽນ ຮ່ວມຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ຕົວຢ່າງຈາກປະເທດ ບັງກະລາເທດ
ການຮ້າຮຽນ ຈາກການສຶກສານອກໂຮງຮຽນ⁶

ໃນປະເທດບັງກະລາເທດ, ກະຊວງສຶກສາທິການ ໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກ ວິທີປະຕິບັດການຮຽນຮ່ວມໃນ ຂະແໜງການສຶກສານອກໂຮງຮຽນ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ເປັນທ່າແຮງສຳລັບການຮ່ວມມືທີ່ໜັກແໜ້ນ ກວ່າເກົ່າລະຫວ່າງຂະແໜງການສຶກສາສາມັນ ແລະ ຂະແໜງການສຶກສານອກໂຮງຮຽນຢູ່ໃນ ປະເທດນີ້.

ແຜນງານການສຶກສານອກໂຮງຮຽນບາງອັນ ຢູ່ໃນປະເທດບັງກະລາເທດ ມີປະສິບການໃນການ ໃຫ້ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມນອກໂຮງຮຽນ ສຳລັບເດັກຜູ້ທີ່ມີຂອດຈຳກັດໃນການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາສາມັນ. ຍົກຕົວຢ່າງ: ການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ⁷ ໃນຫວ່າງບໍ່ດົນມານີ້ ໄດ້ຍົກໃຫ້ເຫັນເຖິງໂຄງການ UNIQUE ຂອງ Dhaka Ahsania Mission ກ່ຽວກັບການສິດສອນຫ້ອງຄວບ ອັນເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີຂອງການ ປະຕິບັດໃນການສຶກສານອກໂຮງຮຽນ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ໃນຫ້ອງຮຽນຄວບໃດໜຶ່ງ, ຄູຄົນດຽວ ຈະສອນນັກຮຽນຈາກຂັ້ນຮຽນທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນເວລາດຽວກັນ ແລະ ໂຄງການ UNIQUE ໄດ້ດຳ ເນີນການເພື່ອນຳເອົາເດັກທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ ແລະ ເດັກທີ່ດ້ອຍໂອກາດ ໃຫ້ເຂົ້າເຖິງການສຶກສາ ໂດຍຜ່ານການສິດສອນຫ້ອງຄວບ. ໂຄງການດັ່ງກ່າວນີ້ໄດ້ນຳໃຊ້ຫຼັກສູດ ແລະ ວັດຖຸອຸປະກອນ ສຳລັບການຝຶກອົບຮົມທີ່ສາມາດປັບປຸງໄດ້ ແລະ ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ປະເດັນ ກ່ຽວກັບຄວາມຫຼາກຫຼາຍ ທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ທາງດ້ານພາສາ.

⁶ ອຸຍເນັດສະໂກ. ປີ 2012. ບົດລາຍງານກອງປະຊຸມຊ່ວຍຊານຂັ້ນພາກພື້ນ: ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ໂດຍຜ່ານທາງການສຶກສາຄູ ທີ່ມີຄຸນນະພາບໃນອາຊີ-ປາຊີຟິກ. ບາງກອກ, ອຸຍເນັດສະໂກ.
⁷ ອຸຍເນັດສະໂກ. ປີ 2011. ການທົບທວນຕິດຕາມ ແຜນງານຝຶກອົບຮົມຄູປະຖົມ ໃນປະເທດບັງກະລາເທດ - ບົດລາຍງານສະບັບສຸດທ້າຍ. ບາງກອກ, ອຸຍເນັດສະໂກ.

ຄູ ໃນແຜນງານນອກໂຮງຮຽນເຊັ່ນວ່າ ໃນໂຄງການ UNIQUE, ສາມາດເຂົ້າເຖິງການຝຶກອົບຮົມສະເພາະດ້ານໃນວິທີການຮຽນຮ່ວມເພື່ອການຮຽນ-ການສອນ ເຊິ່ງຈະບໍ່ມີຢູ່ທົ່ວໄປໃນສະຖາບັນສ້າງຄູໃນຂະແໜງການສຶກສາສາມັນ. ກະຊວງສຶກສາໃນປະເທດບັງກະລາເທດ ໃນປະຈຸບັນນີ້ກໍາລັງດຳເນີນວຽກງານຢ່າງໃກ້ຊິດກັບບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການສຶກສານອກໂຮງຮຽນສອດຄ່ອງກັບການສຶກສາສາມັນ, ພ້ອມທັງ ເສີມສ້າງປະສົບການຂອງຂະແໜງການນອກໂຮງຮຽນໃນການຝຶກອົບຮົມດ້ານການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໃຫ້ແກ່ຄູ. ຈາກນັ້ນ ກໍ່ຂະຫຍາຍການຝຶກອົບຮົມນີ້ໃຫ້ກວ້າງຂວາງຕື່ມ ແລະ ສະໜອງການຝຶກອົບຮົມນີ້ໃຫ້ແກ່ຄູ ແລະ ນັກຮຽນໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ ແລະ ໃຫ້ແກ່ຄູທີ່ປະຈຳການແລ້ວ.

ບັນຫາທ້າທາຍ 3

ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ

ການວິເຄາະສະພາບການ

ຊ່ອງຫວ່າງລະຫວ່າງຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍ ແລະ ຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ

ໃນເວລາທີ່ມີຊ່ອງຫວ່າງ ລະຫວ່າງຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍ ແລະ ຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ, ນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວນັ້ນ ມີຄວາມສຽງທີ່ບໍ່ສາມາດສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຈິງທີ່ມີຢູ່ໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ, ໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ຊຸມຊົນ. ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວຜູ້ຮັບຜິດຊອບຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍອາດຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈລະອຽດ ແລະ ຂາດຄວາມເປັນເຈົ້າການໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວ. ຜົນສະທ້ອນໜຶ່ງອີກແມ່ນມາຈາກການຂາດຄວາມເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງ ຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍ ແລະ ຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍກໍ່ຄືວ່ານະໂຍບາຍນັ້ນອາດບໍ່ຈະແຈ້ງ ຫຼື ບໍ່ສອດຄ່ອງພຽງພໍກັບສະພາບຂອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດອາດບໍ່ນຳໄປສູ່ການປ່ຽນແປງຕາມທີ່ຄາດໝາຍໄວ້ໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ, ໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ຊຸມຊົນ. ຊ່ອງຫວ່າງ ລະຫວ່າງ ຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍ ແລະ ຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ມັກຈະເກີດຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ນະໂຍບາຍນັ້ນຖືກສ້າງຂຶ້ນມາໂດຍບໍ່ໄດ້ໃກ້ຊິດຕິດແທດກັບການປະຕິບັດຕົວຈິງ.

ຄວາມຈຳເປັນທີ່ນະໂຍບາຍຕ້ອງຮັບຮູ້ ແລະ ສະໜັບສະໜູນການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນເຂົ້າໃນການສຶກສາໃນໂຮງຮຽນຕ່າງໆ

ຖ້າວ່ານະໂຍບາຍຕ່າງໆຫາກບໍ່ໄດ້ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນຢູ່ໃນການສ້າງຄູແລະຢູ່ໃນການສຶກສາໃນໂຮງຮຽນແລ້ວ, ສວນຫຼາຍແມ່ນມີຄວາມສຽງທີ່ຈະຂາດຄວາມອຸດົມສົມບູນຈຳນວນຫຼາຍໃນທາງດ້ານຄວາມຮູ້, ທັກສະ ແລະ ປະສົບການ ທີ່ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນສາມາດນຳເຂົ້າມາສູ່ການສຶກສາ. ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວ, ຖ້າວ່າ ສະມາຊິກຂອງຊຸມຊົນ,ທ້ອງຖິ່ນ ເຊັ່ນ: ຜູ້ປົກຄອງ/ຄອບຄົວ, ກຸ່ມຊຸມຊົນ ແລະ ກຸ່ມຄົນທີ່ມັບຖື ສາສະໜາຫາກບໍ່ເຂົ້າໃຈ ແລະ ບໍ່ສະໜັບສະໜູນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມແລ້ວ, ອາດມີໂອກາດໜ້ອຍທີ່ຈະປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການສະໜັບສະໜູນການສຶກສາສຳລັບນັກຮຽນທຸກຄົນ.

ປະຊາຊົນ ແລະ ຊຸມຊົນທີ່ດ້ອຍໂອກາດ (ເຊັ່ນວ່າ ຄົນທຸກຍາກ, ຄົນພິການ, ກຸ່ມຊົນເຜົ່າ ແລະ ກຸ່ມຄົນທີ່ໃຊ້ພາສາຊົນເຜົ່າ, ຄົນພື້ນເມືອງ, ແຮງງານອົບພະຍົບ, ປະຊາຊົນທີ່ອາໄສຢູ່ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ, ແມ່ຍິງ ແລະ ອື່ນໆ) ມັກຈະຖືກຈຳແນກ ຫຼື ມີຈຳນວນໜ້ອຍຢູ່ໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ ແລະ ນະໂຍບາຍຕ່າງໆ ທີ່ສະໜັບສະໜູນບັນດາສະມາຊິກຂອງກຸ່ມຄົນດັ່ງກ່າວທີ່ເຂົ້າມາໃນອາຊີບຄູນັ້ນກໍມັກຈະຂາດຫາຍໄປ, ບໍ່ໝັກແໝ້ນ ແລະ/ຫຼື ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບໍ່ໄດ້ເທົ່າທີ່ຄວນ.

ຄຳຖາມຕ່າງໆ ທີ່ທ່ານສາມາດຖາມ ເພື່ອຊ່ວຍວິເຄາະສະຖານະພາບໃນສະພາບການຂອງທ່ານ ກ່ອນເລີ່ມດຳເນີນວຽກງານສົ່ງເສີມ:

- ບັນດາຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍໃນ ແລະ ນອກສະພາບແວດລ້ອມຂັ້ນສະຖາບັນຂອງທ່ານສາມາດ ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຄືແນວໃດ ເພື່ອສ້າງນະໂຍບາຍໃດໜຶ່ງກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນ ຮ່ວມທີ່ສອດຄ່ອງ ແລະ ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້?
- ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ (ເຊັ່ນວ່າ ຜູ້ປົກຄອງ/ຄອບຄົວ, ຜູ້ນຳຊຸມຊົນ ແລະ ຜູ້ນຳສາສະໜາ) ສາມາດ ເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການຂອງການສ້າງ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍການສຶກສາຮຽນ ຮ່ວມໃນຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້ຄືແນວໃດ?
- ບັນດາສະຖາບັນສ້າງຄູສາມາດໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຄືແນວໃດ ເພື່ອເຊື່ອມສານຄວາມຮູ້, ທັກສະ ແລະ ປະສົບການຂອງຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນເຂົ້າໃສ່ໃນການພັດທະນາການສິດສອນ ແລະ ການຮຽນຮູ້ແບບມີສ່ວນຮ່ວມ?

ເປົ້າໝາຍຂອງການໂຄສະນາສົ່ງເສີມ

ຂໍ້ຄວາມຂອງການສົ່ງເສີມນະໂຍບາຍ 6

“ຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍ ແລະ ຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ເພື່ອສ້າງ ຄວາມເຂົ້າໃຈອັນດຽວກັນກ່ຽວກັບບັນຫາທາທາຍຕ່າງໆ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍການ ສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ແລະ ເພື່ອສ້າງຍຸດທະສາດ ແລະ ແຜນປະຕິບັດງານທີ່ຈະແຈ້ງ ເພື່ອແກ້ໄຂ ສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນ”.

ນະໂຍບາຍຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງສະເພາະເຈາະຈົງກັບການສ້າງຄູໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ບໍ່ສະເພາະແຕ່ໃນ ສະຖາບັນສ້າງຄູເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງ ຢູ່ໃນທຸກຊັ້ນທຸກສາຍຂອງລະບົບການສຶກສາ ເຊິ່ງຮ່ວມທັງລະດັບປະເທດ, ພະແນກສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາແຂວງ ແລະ ທ້ອງການສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາເມືອງ ເຊິ່ງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບສຳລັບການສ້າງຄູແລະ ການບັນຈຸ/ຈັດສົ່ງຄູ. ເນື່ອງຈາກວ່າ ຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍ ແລະ ຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດວຽກຮ່ວມກັນຢ່າງໃກ້ຊິດ ເພື່ອ ໃຫ້ປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ. ສະນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນທີ່ວ່າ ບັນດາ ຜູ້ຕາງໜ້າຈາກທຸກຂັ້ນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຕ້ອງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສ້າງນະໂຍບາຍການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ແລະ ຍຸດທະສາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວນີ້. ຍົກຕົວຢ່າງ: ພະນັກງານສຶກສາເມືອງ ສາມາດ ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສ້າງນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດໃດໜຶ່ງກ່ຽວກັບການຮັບສະໝັກນັກຮຽນພິການເຂົ້າຮຽນໃນ ສະຖາບັນສ້າງຄູ ຫຼື ໃນການສ້າງຍຸດທະສາດຮັບສະໝັກນັກຮຽນ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ເຫຼົ່ານັ້ນຢູ່ໃນເມືອງຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ຂໍ້ຄວາມຂອງການສົ່ງເສີມນະໂຍບາຍ 7

“ນະໂຍບາຍຂອງການສຶກສາ ຄວນສະໜັບສະໜູນໃຫ້ພາກສ່ວນຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາ ໃນຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງຕັ້ງໜ້າໃນການສຶກສາລວມທັງ ການສຶກສາຮຽນຮວມ”.

ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວຜ່ານມາແລ້ວນັ້ນ, ການເຂົ້າຮ່ວມຂອງພາກສ່ວນຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນສໍາລັບຜົນສໍາເລັດຂອງນະໂຍບາຍການສຶກສາຮຽນຮວມ. ການເຂົ້າຮ່ວມຂອງພາກສ່ວນຕ່າງໆ ດັ່ງກ່າວພວກເຂົາເຈົ້າຈະຊ່ວຍຮັບປະກັນວ່າ ການສຶກສານັ້ນ ມີຄວາມສອດຄ່ອງ ແລະ ຕອບສະໜອງໄດ້ຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການປະເດັດບັນຫາ ແລະ ທາແຮງຂອງຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ. ນະໂຍບາຍຕ່າງໆຈຳເປັນຕ້ອງຮັບຮູ້ວ່າ ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນນັ້ນເປັນຊັບສິນ ແລະ ແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນທີ່ລະບົບການສຶກສາສາມາດນໍາໃຊ້ ແລະ ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານຄວາມຮູ້, ທັກສະ ແລະ ປະສົບການອັນລ້ຳຄ່າທີ່ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນມີໃຫ້.

ບັນດາຄູ ແລະ ຜູ້ບໍລິຫານໂຮງຮຽນຈຳເປັນຕ້ອງອໍານວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ສະມາຊິກຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ ເຊັ່ນວ່າ ຜູ້ປົກຄອງ/ຄອບຄົວເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມໃນຂະບວນການຮຽນ-ການສອນ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງໂຮງຮຽນຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ. ຫົວຂໍ້ນີ້ຈະໄດ້ສົນທະນາເພີ່ມຕື່ມໃນປຶ້ມຄູ່ມືເຫຼັ້ມທີ 5: *ວິທີສິດສອນ*. ຂະບວນການດັ່ງກ່າວນີ້ ຍັງໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກການກຳນົດໄວ້ຢ່າງເປັນທາງການໃນນະໂຍບາຍໃດໜຶ່ງ. ຍົກຕົວຢ່າງ: ໂຮງຮຽນຕ່າງໆ ສາມາດຮັບຜິດຊອບສ້າງການເຊື່ອມຕໍ່ທີ່ໜັກແໜ້ນກັບຊຸມຊົນຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຊອກຫາຊ່ອງທາງເພື່ອໃຫ້ສະມາຊິກຊຸມຊົນໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໂດຍກົງໃນການຮໍາຮຽນຢູ່ໃນໂຮງຮຽນຕ່າງໆໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ສາມາດກຳນົດໄວ້ໄດ້ໃນນະໂຍບາຍໃດໜຶ່ງ.

ນະໂຍບາຍຕ່າງໆຍັງສາມາດມີບົດບາດໃນການສະໜັບສະໜູນສາຍພົວພັນໃຫ້ໜັກແໜ້ນກວ່າເກົ່າລະຫວ່າງ ຊຸມຊົນ ແລະ ສະຖາບັນສ້າງຄູ. ຍົກຕົວຢ່າງ: ໂຮງຮຽນໃນຂົງເຂດທີ່ມີສະຖາບັນສ້າງຄູມີສາມາດເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງຕັ້ງໜ້າໃນການພົວພັນເຊິ່ງກັນແລະກັນກັບສະຖາບັນສ້າງຄູ.

ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ສາມາດດໍາເນີນການໄດ້ໂດຍຜ່ານທາງ:

- ນະໂຍບາຍທີ່ສະໜັບສະໜູນນັກຮຽນຄູໃຫ້ລົງຝຶກງານໃນໂຮງຮຽນຢູ່ທ້ອງຖິ່ນ;
- ນະໂຍບາຍທີ່ສະໜັບສະໜູນນັກຮຽນຄູ ແລະ ຄູໃນສະຖາບັນສ້າງຄູໃຫ້ເປັນອາສາສະໝັກໃນໂຮງຮຽນທ້ອງຖິ່ນ;
- ນະໂຍບາຍທີ່ສະໜັບສະໜູນຄູປະຈຳການໃນໂຮງຮຽນທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມເພີ່ມຕື່ມ ແລະ ໄດ້ຮັບຄຸນວຸດທິຈາກສະຖາບັນສ້າງຄູ;
- ນະໂຍບາຍທີ່ສະໜັບສະໜູນຄູປະຈຳການ ແລະ ພະນັກງານບໍລິຫານໃນໂຮງຮຽນທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ເປັນຄູຮັບເຊີນ ຫຼື ໃຫ້ແລກປ່ຽນຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະຂອງພວກເຂົາເຈົ້າໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ.

ວຽກງານຕ່າງໆ ຍັງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດ ເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງນັກຮຽນໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ. ສິ່ງນີ້ ຄວນກວມເອົາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍຕ່າງໆ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນນັກຮຽນຈາກກຸ່ມດອຍໂອກາດ ແລະ ຊຸມຊົນຕ່າງໆ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາຮຽນ ແລະ ສໍາເລັດການສ້າງຄູ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍເຂົ້າຮ່ວມໃນອາຊີບຄູ. ຕົວຢ່າງ: ສະຖາບັນສ້າງຄູ ຮວມກັບ ຫ້ອງການສຶກສາທິການ ແລະ

ກິລາເມືອງ ສາມາດເຮັດວຽກຮ່ວມກັບອົງການຕ່າງໆ ທີ່ສະໜັບສະໜູນຄົນພິການ ແລະ ຊຸມຊົນຊົນເຜົ່າ ເພື່ອຊຸກຍູ້ ແລະ ສະໜັບສະໜູນພວກເຂົາເຈົ້າໃຫ້ກາຍມາເປັນຄູ.

ກໍລະນີສຶກສາທີ 1 ຈາກ ສ.ປ.ປ ລາວ

ຫົວຂໍ້: ແຜນງານແຫ່ງຊາດວ່າດ້ວຍອາຫານໃນໂຮງຮຽນ

ແຜນງານອາຫານໃນໂຮງຮຽນແມ່ນໜຶ່ງໃນນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານແຫ່ງ ສປປ ລາວ ທີ່ແນະ ໃສ່ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຂາດເຂີນຂອງນັກຮຽນອະນຸບານ ແລະ ປະຖົມສຶກສາຢູ່ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ເພື່ອໃຫ້ເດັກໄດ້ກິນອາຫານທ່ຽງທຸກມື້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ, ໄດ້ຮັບໂພສະນາການແລະເພີ່ມອັດຕາເຂົ້າຮຽນ, ຫຼຸດຜ່ອນອັດຕາການຄ້າງຫ່ອງ ແລະ ການປະລະພອມດ້ວຍຄວາມແຕກໂຕນລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ ເພື່ອປູກຝັງແນວຄວາມຄິດ ແລະ ການປະຕິບັດສຸຂະພິບານໃນໂຮງຮຽນ, ພ້ອມທັງສົ່ງເສີມການມີສ່ວນຮ່ວມ ຂອງຊຸມຊົນໂດຍສະເພາະແມ່ນການຜະລິດ ແລະ ຄຳປະກັນສະບຽງອາຫານໃນທ້ອງຖິ່ນເພື່ອເປັນອາຫານ ໃນໂຮງຮຽນ. ແຜນງານດັ່ງກ່າວແມ່ນຖືກຄຸ້ນໂອນມາຈາກໂຄງການອາຫານເສີມ ເຊິ່ງສະໜອງ ງົບປະມານຈາກອົງການອາຫານໂລກນັບແຕ່ປີ 2002 ເປັນຕົ້ນມາ. ລັດຖະບານລາວໄດ້ມີມະຕິໃຫ້ ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານໂຄງການອາຫານເສີມເພື່ອຄວາມຍືນຍົງ, ໂຄງການດັ່ງກ່າວແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳ ແລະ ຈັດການຂອງສູນສຶກສາຮຽນຮ່ວມ, ກົມອະນຸບານ ແລະ ປະຖົມສຶກສາ ເອີ້ນວ່າ: ແຜນງານແຫ່ງຊາດ ວ່າດ້ວຍອາຫານໃນໂຮງຮຽນ ເຊິ່ງມີຈຸດປະສົງ ເພື່ອບັນລຸ ເປົ້າໝາຍການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ ແລະ ເປົ້າໝາຍສະຫັດສະວັດການພັດທະນາເທື່ອລະກ້າວ, ເພື່ອໃຫ້ ເດັກໃນໂຮງຮຽນເປົ້າໝາຍສາມາດຮຽນຕໍ່ການສຶກສາຂັ້ນສູງຂຶ້ນ ແລະ ມີສຸຂະພາບແຂງແຮງ, ຮັບປະກັນ ວ່າເດັກໃນໂຮງຮຽນເປົ້າໝາຍທຸກຄົນມາໂຮງຮຽນເປັນປົກກະຕິ ແລະ ໄດ້ຮັບໂພສະນາການຂັ້ນພື້ນຖານ ແລະ ເພື່ອເປັນບອນອົງໃຫ້ລັດຖະບານໄດ້ຈັດງົບປະມານ ແລະ ຄຸ້ມຄອງບໍລິຫານແຜນງານໃຫ້ມີຄວາມ ຍືນຍົງ.

ນະໂຍບາຍການປະຕິບັດແຜນງານແຫ່ງຊາດ ວ່າດ້ວຍ ອາຫານໃນໂຮງຮຽນ (ພາຍໃຕ້ ງົບປະມານ EFA-FTI) ໄດ້ເລີ່ມແຕ່ພາກຮຽນທີ II ສົກຮຽນ 2011 - 2012 ໄດ້ປະຕິບັດໃນ 66 ບ້ານ ພາຍໃນແຂວງອຸດົມໄຊ, ໃນປີ 2012 - 2013 ໄດ້ຂະຫຍາຍເປັນ 227 ບ້ານໃນບັນດາແຂວງ ທີ່ໄດ້ປະຕິບັດເຊັ່ນ: ຜົ້ງສາລີ, ອຸດົມໄຊ, ໄຊຍະບູລີ ແລະ ບໍລິຄຳໄຊ, ມາຮອດປີ 2013-2014 ຂະຫຍາຍຕື່ມອີກໄດ້ 89 ບ້ານ ລວມທັງໝົດເປັນ 316 ບ້ານ ມີນັກຮຽນອະນຸບານ 2,814 ຄົນ, ຫ້ອງປະຖົມ 1,636 ຄົນ ແລະ ປະຖົມ 26,505 ຄົນ.

ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການປະຕິບັດແຜນງານແຫ່ງຊາດ ວ່າດ້ວຍອາຫານໃນໂຮງຮຽນ ເຫັນວ່າ ໃນໂຮງຮຽນເປົ້າໝາຍມີສ່ວນຄົວ, ມີລ້ຽງສັດ, ສະພາບແວດລ້ອມອ້ອມຂ້າງດີຂຶ້ນ; ຊຸມຊົນພາຍໃນ ບ້ານມີການຮ່ວມມືກັບພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຢ່າງແໜ້ນແຟ້ນຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ, ມີການປູກຝັງລ້ຽງສັດ ຫຼາຍຂຶ້ນ, ຊຸມຊົນໃຫ້ການຮ່ວມມື ແລະ ມີຄວາມເປັນເຈົ້າການໃນການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ບໍລິຫານ ກອນເງິນຕ່າງໆຂອງແຜນງານໄດ້ດີ, ຫຼຸດຜ່ອນລາຍຈ່າຍຂອງຄອບຄົວ ແລະ ມີເວລາສ້າງ ເສດຖະກິດຄອບຄົວຫຼາຍຂຶ້ນ. ນອກນັ້ນ ຕົວຊີ້ບອກດ້ານການສຶກສາຢູ່ໂຮງຮຽນເປົ້າໝາຍກໍໄດ້

ເພີ່ມຂຶ້ນ ເຊັ່ນ: ອັດຕາເຂົ້າຮຽນໃໝ່ເພີ່ມຂຶ້ນ 2.1–8.4%, ອັດຕາເຂົ້າຮຽນສຸດທິເພີ່ມຂຶ້ນ 0.4–11.4%, ອັດຕາການປະລະຫຼຸດລົງ 2–6.2%, ອັດຕາເລື່ອນຂັ້ນເພີ່ມຂຶ້ນ 1.6–7.6%, ອັດຕາຄ້າງຫ້ອງຫຼຸດລົງ 0.3–2% ແລະ ລອດເຫຼືອໃນຊັ້ນ ປ. 5 ເພີ່ມຂຶ້ນ 3.7–13.6%.

ຊຸມຊົນກຳລັງແຕ່ງອາຫານທ່ຽງໃນໂຮງຮຽນ ແຂວງອຸດົມໄຊ

ນັກຮຽນກຳລັງກິນອາຫານທ່ຽງ

© DTE, MOES, Lao PDR

ກໍລະນີສຶກສາທີ 2 ຈາກ ສ.ປ.ປ ລາວ

ຫົວຂໍ້: ການກໍ່ສ້າງຄູຊົນເຜົ່າ

ການສ້າງຄູຊົນເຜົ່າພາຍໃຕ້ໂຄງການການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ (ເດັກຍິງ) BEGP ຊຶ່ງປະຕິບັດຕາມທິດທາງໃນການສ້າງຄູ ໂດຍເອົາຄົນທ້ອງຖິ່ນມາຮຽນຄູ. ພາຍຫຼັງຮຽນຈົບແລ້ວຈະຖືກສົ່ງກັບຄືນໄປສອນໃນທ້ອງຖິ່ນຂອງຕົນເອງ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາການຂາດເຂີນຄູຊົນເຜົ່າ ແລະ ສາມາດຮັກສາຄູໃຫ້ມີຄວາມຍືນຍົງ. ດັ່ງນັ້ນ, ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ຈຶ່ງມີໂຄງການການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ (ເດັກຍິງ) BEGP ຊຶ່ງຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງຫ້ອງການໂຄງການ, ກົມສາມັນສຶກສາ. ໜຶ່ງໃນກິດຈະກຳຂອງໂຄງການ ແມ່ນສ້າງຄູແມ່ຍິງຊົນເຜົ່າທີ່ສອນຫ້ອງຄວບເພື່ອສາມາດຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຄູໃຫ້ເຂດຊົນເຜົ່າຫ່າງໄກສອກຫຼີກ.

ໂຄງການດັ່ງກ່າວ ແມ່ນໜຶ່ງໃນໂຄງການທີ່ສຳຄັນຂອງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ, ເປັນໂຄງການທີ່ໄດ້ລິເລີ່ມປັບປຸງ ແລະ ເສີມສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ລະບົບການສຶກສາ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ການພັດທະນາການສຶກສາຂັ້ນປະຖົມພາກບັງຄັບຢູ່ເຂດຊົນນະບົດພູດອຍຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ຊົນເຜົ່າດ້ອຍໂອກາດໃນ 11 ແຂວງ ຊຶ່ງກວມເອົາ 52 ເມືອງ ແລະ ມີໄລຍະດຳເນີນງານແຕ່ປີ1999–2007. ຈຸດປະສົງຫຼັກຂອງໂຄງການແມ່ນ ເພື່ອສ້າງໂອກາດເຂົ້າຮຽນ

ການປັບປຸງການສຶກສາຂອງເດັກຍິງຊົນເຜົ່າຢູ່ຂັ້ນບ້ານ ແລະ ໂຮງຮຽນປະຖົມສຶກສາທ້ອງຖວມ ເພື່ອແນໃສ່ເຮັດໃຫ້ຄຸນນະພາບຂອງການປະຕິບັດງານຢູ່ໂຮງ ຮຽນປະຖົມທ້ອງຖວມ ແລະ ໂຮງຮຽນປະຖົມສົມບູນຢູ່ໃນເຂດເປົ້າໝາຍໃຫ້ດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າພ້ອມ ທັງປັບປຸງລະບົບການສຶກສາ ໃຫ້ມີປະສິດທິພາບດີຂຶ້ນ.

ຜົນໄດ້ຮັບຂອງໂຄງການປະກອບມີ: ການປຸກສ້າງຄູໂຮງຮຽນທ້ອງຖວມ ແລະ ທ້ອງຄວບ ຈຳນວນ 504 ຫຼັງ ແລະ ປຸກສ້າງທ້ອງການໃຫ້ແກ່ເມືອງທີ່ຍັງບໍ່ທັນມີ ຈຳນວນ 43 ຫຼັງ; ສະໜອງອຸປະກອນການຮຽນ ແລະ ປຶ້ມຄູ່ມືຄູເພີ່ມກ່ຽວກັບການສອນທ້ອງຄວບ, ພາສາລາວໃຫ້ແກ່ເດັກຊົນເຜົ່າ, ຫັກສະຊີວິດ ຈຳນວນ 630,549 ຫົວ ຊຶ່ງແຈກຢາຍໃນເຂດ ເປົ້າໝາຍຂອງໂຄງການ. ສ້າງຄູຊົນເຜົ່າໄດ້ 486 ຄົນ, ຍິງ 326 ຄົນ (ຄູຊົນເຜົ່າທຸກຄົນໄດ້ຮັບໂກຕາ ໃນການສັງກັດເປັນຄູສອນ ແລະ ກັບໄປສອນຢູ່ບ້ານຕົນເອງ), ສ້າງຄູສຶກສານິເທດໄດ້ຈຳນວນ 77 ຄົນ ໃນ 52 ເມືອງເປົ້າໝາຍຂອງໂຄງການ ເພື່ອໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ, ດູແລ ແລະ ແນະນຳຄູສອນທ້ອງຄວບ, ສ້າງຄູຝຶກໄດ້ຈຳນວນ 260 ຄົນ ເພື່ອໄປຝຶກອົບຮົມໃຫ້ຄູສອນ ຊັ້ນປະຖົມສຶກສາ 4.100 ຄົນ ໃນການສອນທ້ອງຄວບ ແລະ ນຳໃຊ້ອຸປະກອນການຮຽນການສອນ ເພື່ອສອນເດັກຊົນເຜົ່າ

ຄູເດັກຍິງຊົນເຜົ່າ

ໂຮງຮຽນປະຖົມບ້ານປາກກໍ, ເມືອງຫຼາ, ແຂວງ ອຸດົມໄຊ

© DTE, MOES, Lao PDR

ກໍລະນີສຶກສາທີ 3 ຈາກ ສ.ປ.ປ ລາວ

ຫົວຂໍ້: ການສ້າງຄູເພື່ອສອນຫ້ອງກຽມປະຖົມ

ໂຄງການສ້າງຄູສອນຫ້ອງກຽມປະຖົມລະບົບເລັ່ງລັດ 30 ອາທິດ ໂດຍການສະໜັບສະໜູນຂອງອົງການຊ່ວຍເຫຼືອເດັກສາກົນ (SCI) ເຊິ່ງເລີ່ມແຕ່ສົກຮຽນ 2004-2005. ໂຄງການດັ່ງກ່າວໄດ້ທົດລອງສິດສອນຫ້ອງກຽມປະຖົມຢູ່ 3 ເມືອງຂອງແຂວງຫຼວງພະບາງ. ຜ່ານການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດເຫັນໄດ້ຮັບຜົນດີ. ຕໍ່ມາກໍມີການຂະຫຍາຍຂອບຂອບເຂດຂອງໂຄງການອອກຕື່ມ ໃນ 11 ເມືອງຂອງແຂວງຫຼວງພະບາງ ໂດຍການສະໜັບສະໜູນຈາກອົງການຊ່ວຍເຫຼືອເດັກນອກແວລະຫວ່າງປີ 2006-2009. ໄລຍະ 2009-2014 ອົງການຈັດຕັ້ງຊ່ວຍເຫຼືອເດັກສາກົນໄດ້ສືບຕໍ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອວຽກງານດັ່ງກ່າວ ໂດຍໄດ້ຂະຫຍາຍເພີ່ມອີກ 2 ແຂວງຄື: ແຂວງບໍລິຄຳໄຊ ແລະ ແຂວງ ໄຊຍະບູລີ, ລວມທັງໝົດເປັນ 3 ແຂວງ ເຊິ່ງໄດ້ເນັ້ນໜັກໃສ່ບັນດາເມືອງທຸກຍາກທີ່ສຸດຂອງແຕ່ລະແຂວງເປົ້າໝາຍ ຊຶ່ງລວມມີ 10 ເມືອງຢູ່ໃນ 3 ແຂວງ. ຜົນໄດ້ຮັບຂອງໂຄງການປະກອບມີ: ສ້າງໂຮງຮຽນໄດ້ທັງໝົດ 368 ຫຼັງ, ສ້າງຄູຫ້ອງກຽມປະຖົມໄດ້ທັງໝົດ 368 ຄົນ, ໃນນັ້ນບັນຈຸແລ້ວ 360 ຄົນ ແລະ ນັກຮຽນຫ້ອງກຽມໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນປະຖົມຈຳນວນ 48.025 ຄົນ, ຍິງ 23.600 ຄົນ.

ກໍລະນີສຶກສາທີ 4 ຈາກ ສ.ປ.ປ ລາວ

ຫົວຂໍ້: ບັນຫາຂອງການເຂົ້າຮຽນຂອງເດັກຍິງຊົນເຜົ່າ

ນາງ(ກ) ນາມສົມມຸດ ອາຍຸ 15 ປີ ຊົນເຜົ່າກຸ່ຍ ຢູ່ບ້ານ ຫ້ວຍທາດ, ເມືອງ ເມີງ, ແຂວງ ບໍ່ແກ້ວ. ຄອບຄົວຂອງລາວທຸກຍາກເນື້ອທີ່ທຳການຜະລິດໜ້ອຍ ຫາກໍຍົກຍ້າຍມາຢູ່ໃໝ່ໄດ້ 4-5 ປີ ນາງບໍ່ຮູ້ໜັງສືບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໂຮງຮຽນຈັກເທື່ອຍ້ອນໄດ້ເອົານ້ອງ ແລະ ຊວຍວຽກຄອບຄົວ.

ມາຮອດປີນີ້ນາງກຳລັງມີຊື່ເຂົ້າຮຽນປະຊາສຶກສາ ແລະ ບຳລຸງຢູ່ບ້ານ ພໍ່ຂອງລາວຄັດຄ້ານບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າຮຽນເດັດຂາດ ພໍ່ແມ່ຈະໃຫ້ນາງເອົາຜົວ ແລະ ອອກໄປຢູ່ເຮືອນຜົວ. ນາງໄດ້ຕໍ່ລອງກັບພໍ່ຫຼາຍຄັ້ງ ເພື່ອຂໍເຂົ້າຮຽນປະຊາສຶກສານຳໝູ່ ແຕ່ກໍບໍ່ເປັນຜົນ ເພາະຖ້ານາງບໍ່ເອົາຄວາມແນ່ນຈະຕັດພໍ່ຕັດລູກກັນ.

ເຫດການນີ້ໄດ້ສ້າງຄວາມຂັດຂ້ອງໝອງໃຈ ແລະ ຂຶ້ນຫາອຳນາດການປົກຄອງບ້ານໃຫ້ລົງໄປໂອ້ລົມກັບພໍ່ຂອງລາວ. ຈາກນັ້ນນາງກໍໄດ້ເຂົ້າຮຽນນຳໝູ່ແຕ່ກໍຍັງຂາດຮຽນບາງຄັ້ງຢູ່. ຕໍ່ກໍລະນີດັ່ງກ່າວນີ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າການຈະໃຫ້ໂອກາດເດັກຍິງຊົນເຜົ່າທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກສອກຫຼີກນັ້ນບໍ່ຄ່ອຍຈະສົ່ງເສີມໃຫ້ເດັກຍິງໄດ້ຮຽນ ເພາະຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າຜູ້ຍິງເມື່ອແຕ່ງດອງໄປແລ້ວຈະໄດ້ໄປຢູ່ນຳຜົວ ແລະມີໜ້າທີ່ລ້ຽງດູລູກເທົ່ານັ້ນ. ເມື່ອເຫັນເຫດການແນວນີ້ແລ້ວທ່ານຈະມີແນວຄວາມຄິດທີ່ຈະແກ້ໄຂບັນຫານີ້ແນວໃດ?

ກໍລະນີສຶກສາທີ 5 ຈາກ ສ.ປ.ປ ລາວ

ຫົວຂໍ້: ການຊ່ວຍເຫຼືອເດັກທຸກຍາກໃຫ້ໄດ້ເຂົ້າຮຽນ

ນາງນ້ອຍຄົນໜຶ່ງເກີດໃນຄອບຄົວເຜົ່າມົ້ງທີ່ ບ້ານຫ້ວຍປຸ່ງ. ນາງມີໂອກາດເຂົ້າຮຽນຮອດ ປ 2 ເທົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າຮອດ ປ 3 ແລ້ວຕ້ອງໄປເຂົ້າຮຽນຢູ່ບ້ານອື່ນ ເຊິ່ງໄກຈາກບ້ານຂອງນາງ 3 ກິໂລແມັດ, ອີກຢ່າງໜຶ່ງນາງຕ້ອງໄດ້ຮັບພາລະເອົານອງ 2 ຄົນ ຜູ້ໜຶ່ງ 1 ປີ ອີກຜູ້ໜຶ່ງ 3 ປີ ເພາະພໍ່ແມ່ໄປໄຮໝົດ.

ອຳນາດການປົກຄອງບ້ານ ໄດ້ໂອ້ລົມຄອບຄົວຂອງນາງ ເພື່ອໃຫ້ນາງໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ ແຕ່ບໍ່ສຳເລັດ ເພາະພໍ່ແມ່ນາງຍັງຢືນເລື່ອງເສດຖະກິດຄອບຄົວຄືເກົ່າ.

ຈົນນາງອາຍຸ 14 ປີ ຈຶ່ງມີໂຄງການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ໃຫ້ທຶນເດັກຍິງຊົນເຜົ່າມາຊ່ວຍນາງຈຶ່ງ ໄດ້ເຂົ້າຮຽນຢູ່ໂຮງຮຽນຊົນເຜົ່າຈຶ່ງຮຽນຈົບມັດທະຍົມຕອນຕົ້ນ ແລະ ຕໍ່ວິຊາຊີບທີ່ເມືອງ ວຽງໄຊ ຈົນຈົບ ແລະ ມີອາຊີບຕິດຕົວກັບເມືອບ້ານ

ຕົວຢ່າງຈາກປະເທດອິນເດຍ

ຊຸມຊົນເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຶກສາ⁸

ໃນ Rajasthan, ພາກຕາເວັນຕົກສຽງເໜືອຂອງປະເທດອິນເດຍ, ແຜນງານໜຶ່ງໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາ ເພື່ອສົ່ງເສີມການເຂົ້າຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນຢ່າງໜາແໜ້ນ ໃນການເຮັດໃຫ້ການສຶກສາມີສ່ວນຮ່ວມ ຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ແຜນງານນີ້ ຊື່ວ່າ LokJumbish ແມ່ນເປັນແຜນງານລິເລີ່ມທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດຖະບານ ເຊິ່ງໄດ້ເປີດໂຕຂຶ້ນ ໃນປີ 1992. ຈຸດປະສົງຫຼັກຂອງແຜນງານດັ່ງກ່າວແມ່ນເພື່ອສ້າງ, ເຜີຍແຜ່, ເລັ່ງລັດ ແລະ ຫັນປຸງການສຶກສາຢູ່ໃນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ ເດັກທຸກຄົນສາມາດເຂົ້າເຖິງ ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ. ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແມ່ນການຮັບຮູ້ວ່າ ບັນຫາທີ່ແທ້ຈິງບໍ່ແມ່ນການໃຫ້ການສຶກສາ ພຽງຢ່າງດຽວ, ແຕ່ແມ່ນບັນຫາ ກ່ຽວກັບຄວາມອາດສາມາດທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ດັ່ງທີ່ແຈ້ງໃຫ້ເຫັນໃນ ອັດຕາການເຂົ້າຮຽນ ແລະ ອັດຕາການມີສ່ວນຮ່ວມທີ່ຕໍ່າ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ໄດ້ຜ່ານມາເປັນເວລາ 50 ປີແລ້ວ ພາຍຫຼັງໄດ້ຮັບເອກະລາດ, ແຕ່ວ່າ ມີຊາຍ ແລະ ຍິງ ທີ່ຮູ້ໜັງສືພຽງແຕ່ຈຳນວນໜ້ອຍດຽວ ເທົ່ານັ້ນ ໃນກຸ່ມຄົນທຸກຢູ່ໃນບ້ານຕ່າງໆໃນເຂດນີ້.

ໃນຕອນຕົ້ນໆນັ້ນ, ແຜນງານນີ້ໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມຈຳເປັນຂອງການກວມລວມເອົາ ບໍ່ສະ ເພາະແຕ່ຊຸມຊົນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງກວມເອົາ 'ການສິດສອນຊຸມຊົນ'. ການເຄົາລົບນັບຖືຄູ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນພວກເຂົາ ໂດຍການຝຶກອົບຮົມ, ກະຕຸກຊຸກຍູ້ ແລະ ສົ່ງເສີມພວກເຂົາເຈົ້າ ນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນຈຸດສົນໃຈອັນສຳຄັນ. ຄຳຂວັນກໍຄື: ຮຽນຮູ້ໂດຍການປະຕິບັດ ແລະ ກ້າວໄປ ຂ້າງໜ້າເທື່ອລະບາດກ້າວ ໂດຍການທົບທວນຂະບວນຕໍ່ເນື່ອງ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ຕິດພັນກັບຄວາມສາມາດ ຂອງໂຄງການ ທີ່ມີຄວາມຕື່ນຕົວຢູ່ສະເໝີ ແລະ ຮັກສາຊ່ອງທາງເປີດສຳລັບການສື່ສານ ແລະ ການເຈລະນາ. ນັບຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ໄດ້ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງໃຫ້ມີຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງ ກ່ຽວກັບວ່າມີໃຜແຕ່ຢູ່ໃນຊຸມຊົນ. ໄດ້ສະເໜີໃຫ້ພະນັກງານໂຄງການໃຫ້ກວມລວມເອົາຜູ້ທີ່ໄດ້ ຖືກປະປ່ອຍໃຫ້ຢູ່ນອກຂະບວນການຂອງການສຶກສາ. ສິ່ງນີ້ ສາມາດປະຕິບັດໄດ້ໂດຍຜ່ານການ

⁸ ຄັດລອກຈາກ: Ramachandran, V. ປີ 2001. 'ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນ ໃນການສຶກສາຂັ້ນປະຖົມ'. ນະວັດຕະກຳ ຈາກ Rajasthan. ວາລະສານເສດຖະກິດ ແລະ ການເມືອງ ປະຈຳອາທິດ. ສະບັບທີ XXXVI, ເລກທີ 25, 23 ມິຖຸນາ 2001.

ສິນທະນາ ກ່ຽວກັບບັນຫາທ້າທາຍຂອງການສຶກສາ ແລະ ການສຶກສາຂອງລູກຫຼານຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ. ນອກນັ້ນ ກໍຍັງມີການຮັບຮູ້ວ່າ ການເຂົ້າຮ່ວມຂອງຊຸມຊົນບໍ່ສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ຈົນກວ່າວ່າແຜນງານນີ້ຈະສາມາດສ້າງ ແລະ ກຳນົດເຕັກນິກຕ່າງໆ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ມີການເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງແທ້ຈິງ. ຍ້ອນແນວນັ້ນ, ໃນໄລຍະ 2 ປີທຳອິດຂອງແຜນງານ LokJumbish, ເວລາ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມ ຈຳນວນຫຼາຍຈຶ່ງໄດ້ນຳໃຊ້ໄປກັບການປັບປຸງເຕັກນິກສຳລັບການວາງແຜນໃນໂຮງຮຽນ. ໃນລັກສະນະດຽວກັນນັ້ນ, ຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນເລືອກເອົາອົງປະກອບຂອງຄະນະກຳມະການສຶກສາຂັ້ນບ້ານ ແລະ ຄະນະຮັບຜິດຊອບແຜນງານໃນໄລຍະຊຸມປີທຳອິດ.

ທ້າຍທີ່ສຸດແລ້ວ, ແຜນງານ Lok Jumbish ໄດ້ສ້າງປຶ້ມທະບຽນການສຶກສາບ້ານ, ປຶ້ມທະບຽນຜູ້ສືບຕໍ່ຮຽນ (ແຕ່ລະຊັ້ນຮຽນ) ແລະ ແນວທາງກ່ຽວກັບການບຳລຸງຮັກສາອາຄານ ແລະ ເວທີສິນທະນາ ກ່ຽວກັບ ສະພາບແວດລ້ອມຂອງໂຮງຮຽນເຊິ່ງມີຊື່ວ່າ ‘Bhavan Nirman Samiti’. ຂັ້ນຕອນຂ້າງເທິງນັ້ນ ໄດ້ດຳເນີນໄປພ້ອມກັນດ້ວຍຫຼັກການຈຳນວນໜຶ່ງ ເຊິ່ງໄດ້ປະຕິບັດຕາມ Lok Jumbish, ກໍຄື:

- ໃຫ້ຊຸມຊົນເຂົ້າຮ່ວມໃນການວິເຄາະຂໍ້ມູນທີ່ສ້າງຂຶ້ນມາ, ໃນການສຶກສາຊ່ອງທາງ ແລະ ເຄື່ອງມື ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເດັກທຸກຄົນສາມາດເຂົ້າເຖິງການສຶກສາໄດ້;
- ສົ່ງເສີມຄົນດ້ອຍໂອກາດທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມ;
- ດຳເນີນວຽກງານສະເພາະເຈາະຈົງ ເພື່ອຊ່ວຍແມ່ຍິງໃຫ້ໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນ, ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນການເຂົ້າຮ່ວມໃນເວທີສິນທະນາທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ;
- ຮຽກຮ້ອງຊຸມຊົນ ກ່ຽວກັບພັນທະຂອງພວກເຂົາເຈົ້າໃນການສົ່ງ ແລະ ຮັກສາໃຫ້ລູກຫຼານຂອງພວກເຂົາເຈົ້າໄປເຂົ້າຮຽນໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປັບປຸງສະພາບແວດລ້ອມຂອງໂຮງຮຽນ (ເຊັ່ນວ່າ ອາຄານ, ຕົ້ນໄມ້ ແລະ ນ້ຳ);
- ຕອບຮັບກັບການສະເໜີຂອງຊຸມຊົນໃຫ້ມີຄູຫຼາຍຂຶ້ນ, ມີອາຄານເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ອື່ນໆ
- ຊຸກຍູ້ ພະນັກງານລັດ, ຄູ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນໆໃຫ້ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ກັບຊຸມຊົນ.

ທ້າຍສຸດແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ໂຄງການນີ້ ບໍ່ໄດ້ເນັ້ນໜັກຈະແຈ້ງໃສ່ ນະໂຍບາຍການສຶກສາ, ແຕ່ວ່າ ມັນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງວິທີທາງທີ່ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໃນການວິເຄາະລະບົບການສຶກສາ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມໃນການເຮັດໃຫ້ການສຶກສາມີການຮຽນຮ່ວມຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ຂໍ້ຄວາມຂອງການສົ່ງເສີມນະໂຍບາຍ 8

“ພາກສ່ວນຕ່າງໆໃນຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການຂອງການສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈ, ການຮັບຮອງ ແລະ ການສ້າງນະໂຍບາຍການສຶກສາ.”

ມີຜົນປະໂຫຍດທີ່ຈະແຈ້ງ ໃນການກວມເອົາພາກສ່ວນຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາເຂົ້າໃນການຄົ້ນຫາຄວາມໝາຍຂອງນະໂຍບາຍຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່, ດັດປັບບັນດານະໂຍບາຍເຫຼົ່ານີ້ຖ້າວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ຊ່ວຍສ້າງນະໂຍບາຍໃໝ່ໆ. ຖ້າວ່າບັນດາພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຕ່າງໆເຊັ່ນວ່າ ຄູໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ, ນັກຮຽນຄູ, ພະນັກງານສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາເມືອງ, ຜູ້ຄວບຄຸມ, ຜູ້ອຳນວຍການ, ຄູ, ຜູ້ປົກຄອງ, ຄອບຄົວ ແລະ ເດັກ ຫາກເຂົາໃຈ ແລະ ຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຂົາເຈົ້າສາມາດ ອອກສຽງຕໍ່ກັບນະໂຍບາຍຕ່າງໆ ທີ່ກະທົບຕໍ່ການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ, ນະໂຍບາຍເຫຼົ່ານັ້ນ ແມ່ນມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ສູງທີ່ ແລະ ມີຄຸນຄ່າ,

ພ້ອມທັງໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ ແລະ ສາມາດນຳໄປຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ. ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວ ການກວມເອົາພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໃນຂັ້ນ ທ້ອງຖິ່ນເຂົ້າໃນການສ້າງນະໂຍບາຍ ກໍ່ເປັນຍຸດທະສາດທີ່ ດີອັນໜຶ່ງສຳລັບການສ້າງນະໂຍບາຍນັ້ນໃຫ້ ສອດຄ່ອງ ແລະ ມີຄວາມໝາຍສຳຄັນທີ່ສຸດ.

ບັນຫາທາທາຍ 4

ນະໂຍບາຍເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ

ການວິເຄາະສະພາບການ

ຄວາມບໍ່ສອດຄ່ອງລະຫວ່າງທ່າອ່ຽງຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດຕໍ່ນະໂຍບາຍການສຶກສາ ແລະ ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມທີ່ແທ້ຈິງ

ທ່າອ່ຽງຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດຕໍ່ກັບການສຶກສາຈະເບິ່ງເຫັນການສຶກສາເປັນການ ດຳເນີນງານໃນສະຖານທີ່ ທີ່ຄ້າຍຄືກັບຕະຫຼາດ ເຊິ່ງສິ່ງທີ່ໄດ້ມາແມ່ນໄດ້ມາຈາກການແຂ່ງຂັນ⁹. ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວ, ຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດຍັງມີທ່າອ່ຽງເຫັນຄຸນຄ່າຂອງການສຶກສາພຽງແຕ່ໃນ ດ້ານທ່າແຮງຜົນປະໂຫຍດທາງເສດຖະກິດຂອງມັນເທົ່ານັ້ນ¹⁰, ແຕ່ຊ້ຳພັດຖືເປົ້າຜົນປະໂຫຍດທາງດ້ານ ສັງຄົມຂອງມັນ. ຫຼັກການຕ່າງໆໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ນະໂຍບາຍການສຶກສາ ຕາມທ່າອ່ຽງຄວາມຕ້ອງການ ຂອງຕະຫຼາດແມ່ນຈະສ້າງຜົນຕໍ່ເນື່ອງທີ່ບໍ່ໄດ້ຄາດຫວັງເອົາໄວ້ກ່ຽວກັບຄວາມສະເໝີພາບໃນການສຶກສາ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ໜ້າທີ່ຂອງການສຶກສາໃນສັງຄົມເຊື່ອມໂຊມລົງ¹¹. ການເຂົ້າໃຈວ່າ ການສຶກສາເປັນສິດທິ ມະນຸດຂັ້ນພື້ນຖານແມ່ນໄດ້ນຳໃຊ້ແນວຄວາມຄິດທີ່ວ່າ ການສຶກສາເປັນສິນຄ້າສາທາລະນະ ແລະ ການສຶກສາຕາມທ່າອ່ຽງຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດແມ່ນຂັດກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ.

ວິທີການສຶກສາຕາມທ່າອ່ຽງຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດສາມາດຂັດກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ໃນຫຼາຍທິດທາງໂດຍ:

- ການສົ່ງເສີມການແຂ່ງຂັນໃນຕະຫຼາດເສລີໃຫ້ຢູ່ເໜືອກວ່າວິທີການທີ່ມີການຮ່ວມມື ລະຫວ່າງ ບັນດາສະຖາບັນສ້າງຄູ, ໂຮງຮຽນ, ນັກຮຽນ ແລະ ອື່ນໆ (ເຊັ່ນວ່າ ການຈ່າຍເງິນຕາມ ການປະຕິບັດວຽກງານໃຫ້ຄູ ໂດຍອີງຕາມມາດຖານການປະເມີນຜົນທີ່ຄັບແຄບ ແລະ

⁹ ໂດຍ Colclough, C. 1993. ແມ່ນໃຜທີ່ຄວນຮຽນຮູ້ທີ່ຈະຈ່າຍ? ການປະເມີນນະໂຍບາຍວິທີການສຶກສາເສລີນິຍົມໃໝ່, Colclough, C. ແລະ Manor, J. (eds). *ລັດ ຫຼື ຕະຫຼາດ?: ການສົນທະນາກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍເສລີນິຍົມໃໝ່ ແລະ ນະໂຍບາຍພັດທະນາ*. Oxford, Oxford University Press

¹⁰ ໂດຍ Rizvi, F ແລະ Lingard, B. ປີ 2006. ໂລກາພິວັດ ແລະ ລັກສະນະຂອງວຽກງານການສຶກສາຂອງ OECD ທີ່ປ່ຽນແປງໄປ. ໂດຍ Lauder, H., Brown, P, Dillabough, J, ແລະ Halsey, A. H. (eds). *ການສຶກສາ, ໂລກາພິວັດ ແລະ ການປ່ຽນແປງຂອງສັງຄົມ*. Oxford, Oxford University Press. Robertson, S. L. 2005. ການຈົນຕະນາການຄືນ ໃໝ່ ແລະ ການຂຽນອະນາຄົດຂອງການສຶກສາຄືນໃໝ່: ການສົນທະນາກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ທາງດ້ານເສດຖະກິດຂອງສາກົນ ແລະ ບັນຫາທາທາຍຂອງລະບົບການສຶກສາ. *ການສຶກສາແບບປຽບທຽບ*, 41:2, ໜ້າທີ 151-70.

¹¹ ສຳລັບການວິເຄາະຜົນກະທົບດ້ານລົບຂອງນະໂຍບາຍວິທີການສຶກສາ ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດຕໍ່ກັບຄູ, ໃຫ້ເບິ່ງໃນ Vongalis, A. ປີ 2004. ທິດທາງນະໂຍບາຍການສຶກສາສາກົນ: ຜົນກະທົບຕໍ່ກັບຄູ ຈາກທິດເໜືອເຖິງທິດໃຕ້. *ວາລະສານການສຶກສາສາກົນ*.5(4), ໜ້າທີ 488-501.

ສະຫຼຸບຫຍໍ້ນັ້ນ ສາມາດຫຼຸດຄຸນຄ່າຂອງການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ, ພ້ອມທັງສ້າງການແຂ່ງຂັນທີ່ ບໍ່ຈຳເປັນ, ເຮັດໃຫ້ຄູ່ຮຽນຮ່ວມ ແລະ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີການເນັ້ນໜັກທີ່ຄັບແຄບໃສ່ດ້ານວິຊາການ/ ດ້ານເຄື່ອງມືຂອງການຮຽນ-ການສອນ);

- ການວັດຜົນການຮຽນໂດຍນຳໃຊ້ມາດຖານປະເມີນຜົນທີ່ຄັບແຄບ ແລະ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການ ເອື້ອຍອີງໃສ່ຂໍ້ສອບມາດຕະຖານຫຼາຍເກີນໄປ (ເຊິ່ງໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວແມ່ນບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງ ການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນຜູ້ທີ່ເສັງບໍ່ໄດ້ດີ). ບັນຫານີ້ຈະໄດ້ນຳໄປສົນທະນາລະອຽດເພີ່ມຕື່ມໃນ ປຶ້ມຄູ່ມືໜຶ່ງທີ 5: ວິທີການສິດສອນ;
- ການຖືວ່າການສຶກສາເປັນເຄື່ອງມືຫຼັກ ເພື່ອບັນລຸຜົນໄດ້ຮັບທາງເສດຖະກິດ, ແທນການໃຫ້ຄຸນ ຄ່າ ແລະ ການສົ່ງເສີມທ່າແຮງຜົນປະໂຫຍດຂອງການສຶກສາຕໍ່ກັບສັງຄົມ;
- ບໍ່ຮັບຮູ້ເຖິງຄຸນຄ່າ (ແລະ ທ່າແຮງຂອງການຫັນປ່ຽນ) ຂອງການສຶກສາສຳລັບຜູ້ຮຽນທີ່ບໍ່ມີຜົນ ປະໂຫຍດທາງເສດຖະກິດຕໍ່ສັງຄົມ (ເຊັ່ນ: ຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ຢູ່ໃນເປົ້າໝາຍຂອງການ ຈ້າງແຮງງານທີ່ມີທັກສະ/ທີ່ມີລາຍຮັບສູງ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຖືກເບິ່ງວ່າບໍ່ມີບົດບາດສຳຄັນໃນອະນາຄົດ ໃນການປະກອບສ່ວນໃຫ້ແກ່ເສດຖະກິດຂອງປະເທດ).

ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວ, ນະໂຍບາຍການສຶກສາບໍ່ສາມາດຖືກພິຈາລະນາໃຫ້ແຍກຕ່າງຫາກຈາກ ຂົງເຂດນະໂຍບາຍອື່ນໆ ເຊິ່ງຮວມທັງນະໂຍບາຍເສດຖະກິດ. ນະໂຍບາຍເສດຖະກິດທີ່ສົ່ງຜົນ ເຮັດໃຫ້ການສະໜອງງົບປະມານໃຫ້ແກ່ການສຶກສາ ແລະ ການບໍລິການສັງຄົມຕ່າງໆບໍ່ພຽງພໍ (ເຊັ່ນວ່າ ສາທາລະນະສຸກ) ແມ່ນການດຳເນີນການທີ່ຂັດກັບການມີສ່ວນຮ່ວມໃນສັງຄົມ ແລະ ໃນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມຈະບໍ່ຂຶ້ນກັບແຫຼ່ງວັດຖຸອຸປະກອນ ແລະ ແຫຼ່ງງົບປະມານພຽງຢ່າງດຽວກໍຕາມ (ໂຮງຮຽນ ແລະ ຊຸມຊົນທີ່ຂາດເຂີນແຫຼ່ງງົບປະມານອາດມີແຜ່ຫຼາຍ), ແຕ່ວ່າການທີ່ລັດຖະບານໄດ້ໃຫ້ບຸລິມະສິດຕໍ່ດ້ານງົບປະມານການສຶກສາ ມັກຈະພົບອຸປະສັກໃນການ ສະໜັບສະໜູນການສ້າງຄູທີ່ມີຄຸນນະພາບ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມຂອງການສິດສອນ ແລະ ການຮ້າ ຮຽນເຊິ່ງເປັນປັດໄຈທີ່ສຸດທີ່ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນທຸກຄົນມາຮຽນ, ເຂົ້າຮ່ວມ ແລະ ບັນລຸການສຶກສາ.

ຄຳຖາມຕ່າງໆ ທີ່ທ່ານສາມາດຖາມ ເພື່ອຊ່ວຍວິເຄາະສະຖານະພາບໃນສະພາບການຂອງທ່ານ ກ່ອນເລີ່ມດຳເນີນວຽກງານສົ່ງເສີມ:

- ຜົນກະທົບຂອງນະໂຍບາຍເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຕໍ່ການສຶກສາມີຫຍັງແດ່? ມີນະໂຍບາຍຫຼືບໍ່ທີ່ ເຂົ້າຂ້າງການທາຜົນປະໂຫຍດໃສ່ຕົວ, ການແຂ່ງຂັນ ແລະ ການເຫັນແກ່ຕົວທີ່ເກີດຈາກການ ຮ່ວມມືກັນ, ການຈັດກຸ່ມກ້ອນ ແລະ ການເຕົ້າໂຮມກັນໃນການສຶກສາ?
- ວິທີການໃນປະຈຸບັນຂອງປະເທດຂອງທ່ານເປັນຄືແນວໃດເພື່ອສະໜອງງົບປະມານໃຫ້ແກ່ການ ສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ແລະ ໃຫ້ການສ້າງຄູ? ການສະໜອງງົບປະມານໃຫ້ແກ່ການສຶກສາໄດ້ກ່ຽວ ຂອງກັບບັນຫາທາງການເມືອງທີ່ຂັດກັບການມີສ່ວນຮ່ວມໃນສັງຄົມ ແລະ ໃນການສຶກສາບໍ່?
- ບັນດາຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍໃນ ແລະ ນອກສະພາບການຂັ້ນສະຖາບັນຂອງທ່ານ ສາມາດໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຄືແນວໃດ ເພື່ອສ້າງນະໂຍບາຍການສຶກສາ (ແລະ ນະໂຍບາຍເສດຖະກິດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ) ເຊິ່ງມີລັກສະນະກວມລວມຫຼາຍກວ່າວິທີການທີ່ອີງຕາມ ຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດພຽງຢ່າງດຽວ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການສຳຄັນຂອງການ ສຶກສາຮຽນຮ່ວມທັງໃນດ້ານປະຕິບັດແລະທາງດ້ານແນວຄວາມຄິດ?

- ທ່ານສາມາດຮຽນຮ່ວມໄດ້ຄືແນວໃດສຳລັບນະໂຍບາຍການສຶກສາ(ແລະນະໂຍບາຍເສດຖະກິດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ) ທີ່ບໍ່ຍຸຕິທຳ ແລະ ບໍ່ມີສ່ວນຮ່ວມ? ມີເຄືອຄ້າຍສະໜັບສະໜູນອັນໃດແດ່ທີ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອທ່ານຢູ່ໃນຂະບວນການນີ້?

ເປົ້າໝາຍຂອງການໂຄສະນາສົ່ງເສີມ

ຂໍ້ຄວາມຂອງການສົ່ງເສີມນະໂຍບາຍ 9

“ນະໂຍບາຍການສຶກສາແຫ່ງຊາດ ຄວນຝັງເລິກຢູ່ໃນແນວຄວາມຄິດທີ່ວ່າ ການສຶກສາ ເປັນສິນຄ້າສາທາລະນະ ແລະ ບໍ່ຄວນອອກແບບມາຈາກ ວິທີການທີ່ອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດຫຼາຍເກີນໄປ. ການປົກຄອງ ແລະ ງົບປະມານ (ໃນຂັ້ນສູນກາງ, ຂັ້ນແຂວງ ແລະ ຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ) ຄວນພິຈາລະນາເຖິງສິ່ງນີ້.”

ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມແມ່ນເສີມສ້າງມາຈາກແນວຄວາມຄິດທີ່ວ່າການສຶກສາເປັນສິດທິພື້ນຖານຂອງມະນຸດ, ສະນັ້ນ ຈຶ່ງກາຍເປັນສິນຄ້າສາທາລະນະ. ນະໂຍບາຍການສຶກສາ ແລະ ນະໂຍບາຍເສດຖະກິດຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຄວນສະໜັບສະໜູນແນວຄວາມຄິດນີ້ ເພື່ອສ້າງລະບົບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມທີ່ລະອຽດ ແລະ ກວມລວມ.

ບັນດາຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ຂັ້ນແຂວງ, ສະຖາບັນສ້າງຄູ, ຄູ ແລະ ນັກຮຽນຄວນໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ ແລະ ສະໜັບສະໜູນໃຫ້ຮ່ວມວຽກງານກັນ ເພື່ອສົ່ງເສີມແນວຄວາມຄິດນີ້ ແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາທາງການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ. ນະໂຍບາຍຢູ່ໃນທຸກຂັ້ນຄວນສົ່ງເສີມວິທີການຮ່ວມມືນັ້ນ. ການຮ່ວມມືໃນຈຸດນີ້ສາມາດກວມເອົາສະຖາບັນສ້າງຄູ, ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນກັບບັນດາສະຫະພັນຄູ (ໃນປະເທດທີ່ມີ ສະຫະພັນຄູ) ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງດ້ານການສຶກສາລະຫວ່າງລັດຖະບານ (ເຊັ່ນວ່າ ອຸຍເນັດສະໂກ, ອຸຍນິເຊັບ, ທະນາຄານໂລກ ແລະ ອື່ນໆ) ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງດ້ານການສຶກສາທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດ ເພື່ອສົ່ງເສີມການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ.

ງົບປະມານທີ່ເໝາະສົມສຳລັບການສຶກສາແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນ, ງົບປະມານສະເພາະການສຶກສາຮຽນຮ່ວມຂອງຄູກໍມີຄວາມສຳຄັນເຊັ່ນດຽວກັນໃນທາງດ້ານ:

- ການສະໜັບສະໜູນສະຖາບັນສ້າງຄູໃຫ້ມີການຮຽນຮ່ວມຫຼາຍຂຶ້ນໃນການຮັບເອົາ ແລະ ໃນການສະໜັບສະໜູນນັກຮຽນພິການ, ນັກຮຽນຈາກຊົນເຜົ່າ, ຈາກເຂດຊົນນະນົດທີ່ເຂົ້າເຖິງຍາກ ແລະ ອື່ນໆ. ແຜນການສະໜອງງົບປະມານທີ່ອອກແບບມາສຳລັບກຸ່ມຄົນດ້ອຍ ໂອກາດ (ເຊັ່ນ: ຄົນພິການ, ຄົນທຸກ, ຊົນເຜົ່າ, ຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ເຂດທ່າງໄກສອກຫຼີກ, ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ອື່ນໆ) ແມ່ນເປັນທີ່ຮັບຮູ້ກັນດີວ່າ ເພື່ອສົ່ງເສີມການຮຽນຮ່ວມໃນສັງຄົມ ແລະ ໃນການສຶກສາໂດຍລວມ;
- ການສະໜັບສະໜູນການຮ່ວມມື ລະຫວ່າງແຜນງານການສ້າງຄູນອກໂຮງຮຽນ ແລະ ສະຖາບັນສ້າງຄູ;
- ການສົ່ງເສີມວັດທະນະທຳຂອງການເປັນຄູມືອາຊີບ ເຊິ່ງກວມເອົາການເຂົ້າເຖິງໂອກາດໃນການພັດທະນາວິຊາຊີບຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ລາຍຮັບທີ່ດີກວ່າເກົ່າ.

ຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າວຽກງານໂຄສະນາສິ່ງເສີມນັ້ນມີຜົນກະທົບດ້ານບວກ

ປຶ້ມຄູ່ມືເຫຼັ້ມທີ 1 ໄດ້ເນັ້ນໜ້າວ່າໃນເວລາວາງແຜນວຽກງານສິ່ງເສີມນັ້ນທ່ານຈະຕ້ອງສ້າງຕົວຊີ້ບອກເພື່ອຊ່ວຍທ່ານຕິດຕາມຂັ້ນຕອນຕ່າງໆ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບຂອງວຽກງານທ່ານ. ຕົວຊີ້ບອກທີ່ທ່ານຈະສ້າງຂຶ້ນມານັ້ນຈະຂຶ້ນກັບລາຍລະອຽດຂອງຈຸດປະສົງການສິ່ງເສີມ. ບັນດາຕົວບົ່ງຊີ້ ເຊັ່ນວ່າແຜນວຽກ, ຄວນສ້າງຂຶ້ນມາໂດຍຜ່ານຂະບວນການແບບມີສ່ວນຮ່ວມທີ່ກວມເອົາຫຼາຍພາກສ່ວນກຽວຂ້ອງນຳອີກ.

ລາຍການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ໄດ້ແນະນຳຕົວຊີ້ບອກບາງອັນທີ່ມີທ່າແຮງສູງ. ການສິ່ງເສີມທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການປັບປຸງນະໂຍບາຍເພື່ອກະກຽມຄວາມພ້ອມຂອງບັນດາກະຊວງ, ຂອງລັດຖະບານ, ຜູ້ບໍລິຫານການສຶກສາຂັ້ນແຂວງ ແລະ ຂັ້ນເມືອງ, ສະຖາບັນສ້າງຄູ ແລະ ໂຮງຮຽນສຳລັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມຈະຖືວ່າມີປະສິດທິພາບຖ້າວ່າ:

- ນະໂຍບາຍການສຶກສາຮຽນຮ່ວມລະດັບສາກົນ, ລະດັບປະເທດ ແລະ ລະດັບທ້ອງຖິ່ນສອດຄ່ອງກັນ ແລະ ພາກສ່ວນກຽວຂ້ອງໃນກະຊວງຕ່າງໆຂອງລັດຖະບານ, ພະແນກສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາແຂວງ ແລະ ທ່ອງການສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາເມືອງ, ສະຖາບັນສ້າງຄູ ແລະ ໂຮງຮຽນໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງນະໂຍບາຍເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ສິ່ງຜົນສະທ້ອນໃນທາງປະຕິບັດ.
- ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ແລະ ສະຖາບັນສ້າງຄູເຮັດວຽກຮ່ວມກັນກຽວກັບນະໂຍບາຍທີ່ຮັບປະກັນວ່າການສ້າງຄູນັ້ນເປັນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ.
- ຂະບວນການໃນການທົບທວນ ແລະ ໃນການສ້າງນະໂຍບາຍການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ (ແລະ ນະໂຍບາຍອື່ນໆ ທີ່ກຽວຂ້ອງ) ພິຈາລະນາສະເພາະເຈາະຈົງເຖິງການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໃນການສ້າງຄູ.
- ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ແລະ ບັນດາກະຊວງຕ່າງໆຂອງລັດຖະບານທີ່ກຽວຂ້ອງ (ເຊັ່ນວ່າ ກະຊວງສາທາລະນະສຸກ ແລະ ກະຊວງແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ) ສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງວິໄສທັດອັນດຽວກັນແລະມີຄວາມເຂົ້າໃຈກຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ແລະ ວິທີການແບບຮ່ວມມືກັນ ແລະ ຂ້າມກົມກອງ ສຳລັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມທັງໃນດ້ານການສ້າງນະໂຍບາຍ ແລະ ການປະຕິບັດນະໂຍບາຍ.
- ຂະບວນການໃນການທົບທວນ, ສ້າງ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ນະໂຍບາຍການສຶກສາຮຽນຮ່ວມກວມເອົາການປະສານງານ ລະຫວ່າງກະຊວງຕ່າງໆຂອງລັດຖະບານ, ສະຖາບັນສ້າງຄູ, ພະແນກສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາແຂວງ ແລະ ທ້ອງການສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາເມືອງ, ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງລະຫວ່າງລັດຖະບານ.
- ບັນດາຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍ ແລະ ຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍໄດ້ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈເປັນອັນດຽວກັນກຽວກັບ ບັນຫາທາງທາຍທີ່ພົບພໍ້ໃນເວລາຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ, ພ້ອມທັງມີຍຸດທະສາດທີ່ຈະແຈ້ງສຳລັບແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວ.

- ບັນດາສະຖາບັນສ້າງຄູແຫ່ງຕ່າງໆ ສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ແລກປ່ຽນແນວຄວາມຄິດທີ່ຄ້າຍຄືກັນ, ວິທີການສິດສອນ ແລະ ວິທີການປະຕິບັດໃນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ. ຂໍ້ມູນດັ່ງກ່າວນັ້ນ ສາມາດເກັບກຳໄດ້ຈາກການວິໄຈແບບປຽບທຽບໃນບັນດາສະຖາບັນສ້າງຄູໂດຍນຳໃຊ້ວິທີການຕ່າງໆ ເຊັ່ນວ່າ ການສັງເກດການ, ການສຳຫຼວດ ແລະ ການສຳພາດບັນດາຄູໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ ແລະ ນັກຮຽນຄູ.
- ນະໂຍບາຍການສຶກສາສະໜັບສະໜູນການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາໃນຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ (ເຊັ່ນວ່າ ຊຸມຊົນຂອງໂຮງຮຽນ) ເຊິ່ງຮວມທັງການສ້າງຄູ.
- ພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບການສ້າງຄູໃນຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນເຂົ້າຮ່ວມໃນຂັ້ນຕອນການສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈ, ຮັບຮອງ ແລະ ສ້າງນະໂຍບາຍການສຶກສາ.
- ມີຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າ ວິທີການທີ່ອີງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດຫຼາຍເກີນໄປ ເຊິ່ງເຫັນການສຶກສາພຽງແຕ່ໃນທາງດ້ານເສດຖະກິດນັ້ນຈະຂັດກັບການຮຽນຮ່ວມຕົວຈິງໃນສັງຄົມ ແລະ ການສຶກສາ.
- ການສຶກສາໄດ້ຮັບແຫຼ່ງຊັບພະຍາກອນທີ່ດີ ແລະ ມີງົບປະມານພຽງພໍໃນທຸກຂັ້ນພາຍໃນລະບົບການສຶກສາ.

ເອກະສານຊອນທາຍ

ໃນຕາຕະລາງຂ້າງລຸ່ມນີ້ ໄດ້ແນະນຳເປົ້າໝາຍທີ່ອາດເປັນໄປໄດ້ສຳລັບແຕ່ລະຂໍ້ຄວາມໃນການສົ່ງເສີມທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນບັນຫາທ້າທາຍຂ້າງເທິງນັ້ນ. ນອກນັ້ນກໍຍັງມີບ່ອນຫວາງໄວ້ສຳລັບເສີມແນວຄວາມຄິດຂອງທ່ານກ່ຽວກັບວິທີການສົ່ງເສີມ ແລະ ສິ່ງຕ່າງໆທີ່ທ່ານສາມາດນຳໃຊ້ເພື່ອສົ່ງຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານັ້ນຕາມສະພາບລອມຂອງທ່ານ. ທ່ານຄວນສ້າງແນວຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ຜ່ານຂະບວນການທີ່ມີການປຶກສາຫາລືກັບເພື່ອນຮ່ວມງານ ແລະ ກັບພາກສ່ວນອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ຄຳແນະນຳເພີ່ມຕື່ມກ່ຽວກັບການສົ່ງເສີມນີ້ ແລະ ກ່ຽວກັບວິທີການ/ສິ່ງຕ່າງໆສາມາດເບິ່ງໄດ້ໃນປຶ້ມຄູ່ມືເຫຼັ້ມທີ 1.

ຂໍ້ຄວາມຂອງການໂຄສະນາສົ່ງເສີມແມ່ນຫຍັງ?	ແມ່ນໃຜທີ່ຈະຕ້ອງຮັບຟັງ?	ທ່ານຄວນເຮັດແນວໃດເພື່ອສົ່ງຂໍ້ຄວາມນີ້ໃນສະພາບການຂອງທ່ານເອງ?*
<p>“ມີຄວາມຈຳເປັນຫຼາຍ ສຳລັບການສ້າງຄວາມຮັບຮູ້ທີ່ດີກວ່າເກົ່າກ່ຽວກັບບັນດານະໂຍບາຍ, ດຸນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສອດຄ່ອງກັນຫຼາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ລະຫວ່າງບັນດານະໂຍບາຍໃນຂັ້ນສາກົນ, ຂັ້ນແຫຼ່ງຊາດ ແລະ ຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ.”</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ພະນັກງານກະຊວງສຶກສາທິການລະ ກິລາ • ພະນັກງານຂອງຫ້ອງການສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ/ແຂວງ • ຜູ້ອຳນວຍການສະຖາບັນສ້າງຄູ • ຄູໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ • ນັກຮຽນຄູ • ຊຸມຊົນ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດ 	<ul style="list-style-type: none"> • ຈັດກອງປະຊຸມເຜີຍແຜ່ໃນລະດັບຊາດ, ລະດັບແຂວງ ແລະ ລະດັບເມືອງ. ພ້ອມນັ້ນດ ກໍມີການຄົ້ນຄວ້າຍົກຕົວຢ່າງຕົວຈິງຂອງທ້ອງຖິ່ນມາປະກອບ

ຂໍ້ຄວາມຂອງການໂຄສະນາສິ່ງເສີມແມ່ນຫຍັງ?	ແມ່ນໃຜທີ່ຈະຕ້ອງຮັບຟັງ?	ທ່ານຄວນເຮັດແນວໃດເພື່ອສິ່ງຂໍ້ຄວາມນີ້ໃນສະພາບການຂອງທ່ານເອງ?*
<p>“ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ແລະ ສະຖາບັນສ້າງຄູ ຈຳເປັນຕ້ອງທົບທວນນະໂຍບາຍ ແລະ ປັບປຸງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັນ ແລະ ສ້າງນະໂຍບາຍໃໝ່ ຖ້າຈຳເປັນເພື່ອສະໜັບສະໜູນວິທີການລະອຽດຂອງການສຶກສາຮຽນຮວມໃນການສ້າງຄູ.”</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ພະນັກງານຂອງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ • ຜູ້ອຳນວຍການສະຖາບັນສ້າງຄູ • ຄູໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ 	<ul style="list-style-type: none"> • ຈັດກອງປະຊຸມ ຖອດຖອນບົດຮຽນຜ່ານການປະຕິບັດການສຶກສາຮຽນນລະດັບປະເທດ ແລະ ສະຖາບັນສ້າງຄູ
<p>“ຂະບວນການຂອງການທົບທວນ, ການປັບປຸງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັນ ແລະ ການສ້າງນະໂຍບາຍຈຳເປັນຕ້ອງພິຈາລະນາເຖິງບັນຫາຕ່າງໆ ຂອງການສຶກສາຮຽນຮວມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງສະເພາະເຈາະຈົງກັບການສ້າງຄູ.”</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ພະນັກງານຂອງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ • ຜູ້ອຳນວຍການສະຖາບັນສ້າງຄູ • ຄູໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ 	<ul style="list-style-type: none"> • ໃນກອງປະຊຸມຖອດຖອນບົດຮຽນຂ້າງເທິງຕ້ອງໄດ້ນຳເອົາການສຶກສາຮຽນຮວມຢູ່ໃນການສ້າງຄູ ເພື່ອມາປຶກສາຫາລື.
<p>“ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ຈຳເປັນຕ້ອງມີຍຸດທະສາດທີ່ຈະແຈ້ງເຊິ່ງແຈກຢາຍຄວາມຮັບຜິດຊອບ ສຳລັບການສຶກສາຮຽນຮວມໃນທົ່ວກົມຕ່າງໆຂອງກະຊວງ ໂດຍລວມການເຂົ້າຮ່ວມຂອງບັນດາກະຊວງອື່ນໆ ນອກຈາກກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ.”</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ພະນັກງານກະຊວງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ (ເຊັ່ນວ່າ ສາທາ, ສະຫວັດດີການສັງຄົມ, ແມ່ຍິງ, ການເງິນ) 	<ul style="list-style-type: none"> • ຈັດກອງປະຊຸມເຜີຍແຜ່ບັນຫາການສຶກສາຮຽນຮວມ ໂດຍເຂົ້າເຊີນຜູ້ຕ່າງໆຈາກກະຊວງອື່ນໆເຂົ້າຮ່ວມ

ການສົ່ງເສີມການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໃນການສ້າງຄູ: ນະໂຍບາຍ

ຂໍ້ຄວາມຂອງການໂຄສະນາສົ່ງເສີມແມ່ນຫຍັງ?	ແມ່ນໃຜທີ່ຈະຕ້ອງຮັບຟັງ?	ທ່ານຄວນເຮັດແນວໃດເພື່ອສົ່ງຂໍ້ຄວາມນີ້ໃນສະພາບການຂອງທ່ານເອງ?*
<p>“ວິທີການທີ່ມີປະສິດທິພາບສຳລັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມແມ່ນຂຶ້ນກັບການປະສານງານທີ່ໜັກແໜ້ນ ແລະ ຍືນຍົງລະຫວ່າງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ, ສະຖາບັນສ້າງຄູ ແລະ ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດ/ບັນດາອົງການຈັດຕັ້ງລະຫວ່າງລັດຖະບານ.”</p>	<ul style="list-style-type: none"> ພະນັກງານຂອງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ຜູ້ອຳນວຍການສະຖາບັນສ້າງຄູພະນັກງານຈາກອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດ/ອົງການຈັດຕັ້ງລະຫວ່າງລັດຖະບານ 	<ul style="list-style-type: none"> ແຕ່ງຕັ້ງຄະນະກຳມະການຮັບຜິດຊອບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ໂດຍມີຜູ້ຕາງໜ້າຈາກພາກສ່ວນເຂົ້າຮ່ວມ
<p>“ຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍ ແລະ ຜູ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເພື່ອສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈອັນດຽວກັນກ່ຽວກັບປະເດັນ ແລະ ບັນຫາທາງທາຍຕ່າງໆ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ນະໂຍບາຍການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ແລະ ເພື່ອສ້າງຍຸດທະສາດທີ່ຈະແຈ້ງເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວ.”</p>	<ul style="list-style-type: none"> ພະນັກງານຂອງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ຜູ້ອຳນວຍການສະຖາບັນສ້າງຄູ ພະນັກງານໃນ ສະຖາບັນສ້າງຄູ ພະນັກງານຈາກອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ບໍ່ສັງກັດລັດ/ອົງການຈັດຕັ້ງລະຫວ່າງລັດຖະບານ 	<ul style="list-style-type: none"> ມີລະບົບຕິດຕາມ ແລະ ປະເມີນຜົນ ແລະ ຊອກຫາວິທີການແກ້ໄຂກ່ຽວກັບວຽກງານຂອງການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ ເພື່ອແກ້ໄຂສິ່ງທາງທາຍ
<p>“ນະໂຍບາຍການສຶກສາ ຄວນສະໜັບສະໜູນໃຫ້ພາກສ່ວນຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາ ໃນຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ ໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມຢ່າງຕັ້ງໜ້າໃນການສຶກສາເຊິ່ງຮວມທັງການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ.”</p>	<ul style="list-style-type: none"> ພະນັກງານຂອງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ຜູ້ອຳນວຍການສະຖາບັນສ້າງຄູ ພະນັກງານໃນ ສະຖາບັນສ້າງຄູ ພາກສ່ວນຕ່າງໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາ ໃນຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ ເຊິ່ງຮວມທັງ ຊຸມຊົນຂອງໂຮງຮຽນ 	<ul style="list-style-type: none"> ໃນກອງປະຊຸມຕ່າງໆ ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງສອດແຊກວິທີການປຸກລະດົມພາກສ່ວນຕ່າງໆ ໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະຕິບັດການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ
<p>“ພາກສ່ວນຕ່າງໆ ໃນຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາ ຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈ, ການຮັບຮອງ ແລະ ການສ້າງນະໂຍບາຍ ການສຶກສາ.”</p>	<ul style="list-style-type: none"> ພະນັກງານຂອງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ຜູ້ອຳນວຍການສະຖາບັນສ້າງຄູ ພະນັກງານໃນສະຖາບັນສ້າງຄູ 	<ul style="list-style-type: none"> ມີລະບົບຕິດຕາມການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພາກສ່ວນຕ່າງໆ ໃນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ
<p>“ນະໂຍບາຍການສຶກສາແຫ່ງຊາດຄວນຝັງເລິກຢູ່ໃນແນວຄວາມຄິດທີ່ວ່າ ການສຶກສາເປັນສິນຄ້າສາທາລະນະ ແລະ ບໍ່ຄວນອອກແບບມາຈາກວິທີການຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດຫຼາຍເຜີນໄປ. ການປົກຄອງ ແລະ ງົບປະມານ (ໃນຂັ້ນສູນກາງ, ຂັ້ນແຂວງ ແລະ ຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ) ຄວນພິຈາລະນາເຖິງສິ່ງນີ້.”</p>	<ul style="list-style-type: none"> ພະນັກງານຂອງກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ຜູ້ບໍລິຫານການສຶກສາຂັ້ນແຂວງ ແລະ ຂັ້ນເມືອງ ຜູ້ອຳນວຍການສະຖາບັນສ້າງຄູ 	<ul style="list-style-type: none"> ໃນການເຜີຍແຜ່ນະໂຍບາຍກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມຄວນເຮັດໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມເຂົ້າໃຈວ່າ: ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມແມ່ນພາລະໜ້າທີ່ຂອງທຸກພາກສ່ວນ

*ໃຫ້ຕື່ມ ແນວຄວາມຄິດຂອງທ່ານ ໂດຍອີງຕາມຄຳແນະນຳໃນ ບັນຄູ່ມືເຫຼັ້ມທີ 1

ການສົ່ງເສີມການສຶກສາຮຽນຮ່ວມໃນການສ້າງຄູ ເປັນຊຸດປຶ້ມຄູ່ມືໃນຈຳນວນທັງໝົດ 5 ເຫຼັ້ມ

ປຶ້ມຄູ່ມືເຫຼັ້ມທີ 1: ພາກສະເໜີ

ຢູ່ພາກສະເໜີນີ້ໄດ້ອະທິບາຍ ກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຂອງບັນດາປຶ້ມຄູ່ມື ແລະ ປະຫວັດຄວາມເປັນມາຂອງປຶ້ມຄູ່ມືດັ່ງກ່າວ. ນອກນັ້ນ ຍັງໄດ້ນຳສະເໜີ ກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມຂອງຄູ ແລະ ການແກ້ໄຂວຽກງານໂຄສະນາສົ່ງເສີມໃຫມີປະສິດທິຜົນ, ໃຜທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ຈະເຮັດດ້ວຍວິທີໃດ. ພອມກັນນັ້ນ ຢູ່ໃນພາກສະເໜີນີ້ ຍັງໄດ້ສະໜອງເນື້ອໃນສະຫຼຸບຫຍໍ້ ຂອງບັນດາປຶ້ມຄູ່ມື ກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍ, ຫຼັກສູດ, ອຸປະກອນ ແລະ ວິທີການສິດສອນຕ່າງໆພອມນຳ.

ປຶ້ມຄູ່ມືເຫຼັ້ມທີ 2: ນະໂຍບາຍ

ປຶ້ມຄູ່ມືເຫຼັ້ມນີ້ ໄດ້ເນັ້ນໜັກໃສ່ບັນຫາທ້າທາຍ ແລະ ອຸປະສັກຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່ໃນນະໂຍບາຍການສ້າງຄູ. ພອມກັນນັ້ນ ກໍຍັງໄດ້ສະໜອງຍຸດທະສາດ ແລະ ວິທີແກ້ໄຂໃຫ້ແກ່ສະຖາບັນສ້າງຄູ, ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນໆທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາໃນການໂຄສະນາສົ່ງເສີມ ແລະ ເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມຍືດຍຸນ, ການພັດທະນາ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ນະໂຍບາຍການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ.

ປຶ້ມຄູ່ມືເຫຼັ້ມທີ 3: ຫຼັກສູດ

ປຶ້ມຄູ່ມືເຫຼັ້ມນີ້ ແມ່ນເນັ້ນໜັກໃສ່ບັນຫາທ້າທາຍ ແລະ ອຸປະສັກຕ່າງໆທີ່ມີຢູ່ໃນຫຼັກສູດການສ້າງຄູກອນປະຈຳການ ແລະ ຍັງໄດ້ສະໜອງຍຸດທະສາດ ແລະ ວິທີແກ້ໄຂໃຫ້ແກ່ສະຖາບັນສ້າງຄູ, ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນໆທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາໃນການໂຄສະນາສົ່ງເສີມ ແລະ ເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມຍືດຍຸນ, ການພັດທະນາ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ຫຼັກສູດໃນການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ.

ປຶ້ມຄູ່ມືເຫຼັ້ມທີ 4: ວັດຖຸອຸປະກອນ

ປຶ້ມຄູ່ມືເຫຼັ້ມນີ້ ໄດ້ເນັ້ນໜັກໃສ່ບັນຫາທ້າທາຍ ແລະ ອຸປະສັກທີ່ມີຢູ່ໃນອຸປະກອນການຮຽນ/ການສອນທີ່ນຳໃຊ້ໃນການສ້າງຄູ. ພອມກັນນັ້ນ ກໍຍັງໄດ້ສະໜອງຍຸດທະສາດ ແລະ ວິທີແກ້ໄຂໃຫ້ແກ່ສະຖາບັນສ້າງຄູ, ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນໆ ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບ ການສຶກສາໃນການໂຄສະນາສົ່ງເສີມ ແລະ ເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມຍືດຍຸນ, ການພັດທະນາ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ບັນດາວັດຖຸອຸປະກອນການຮຽນ/ການສອນ ສຳລັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ.

ປຶ້ມຄູ່ມືເຫຼັ້ມທີ 5: ວິທີສິດສອນ

ປຶ້ມຄູ່ມືເຫຼັ້ມນີ້ ໄດ້ເນັ້ນໜັກໃສ່ບັນຫາທ້າທາຍ ແລະ ອຸປະສັກທີ່ມີຢູ່ໃນວິທີສິດສອນທີ່ນຳໃຊ້ຢູ່ບັນດາສະຖາບັນສ້າງຄູ. ພອມນີ້ ຍັງໄດ້ສະໜອງຍຸດທະສາດ ແລະ ວິທີແກ້ໄຂໃຫ້ແກ່ສະຖາບັນສ້າງຄູ, ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ກິລາ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນໆທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບການສຶກສາໃນການໂຄສະນາສົ່ງເສີມ ແລະ ເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມຍືດຍຸນ, ການພັດທະນາ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວິທີສິດສອນ ສຳລັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ.

